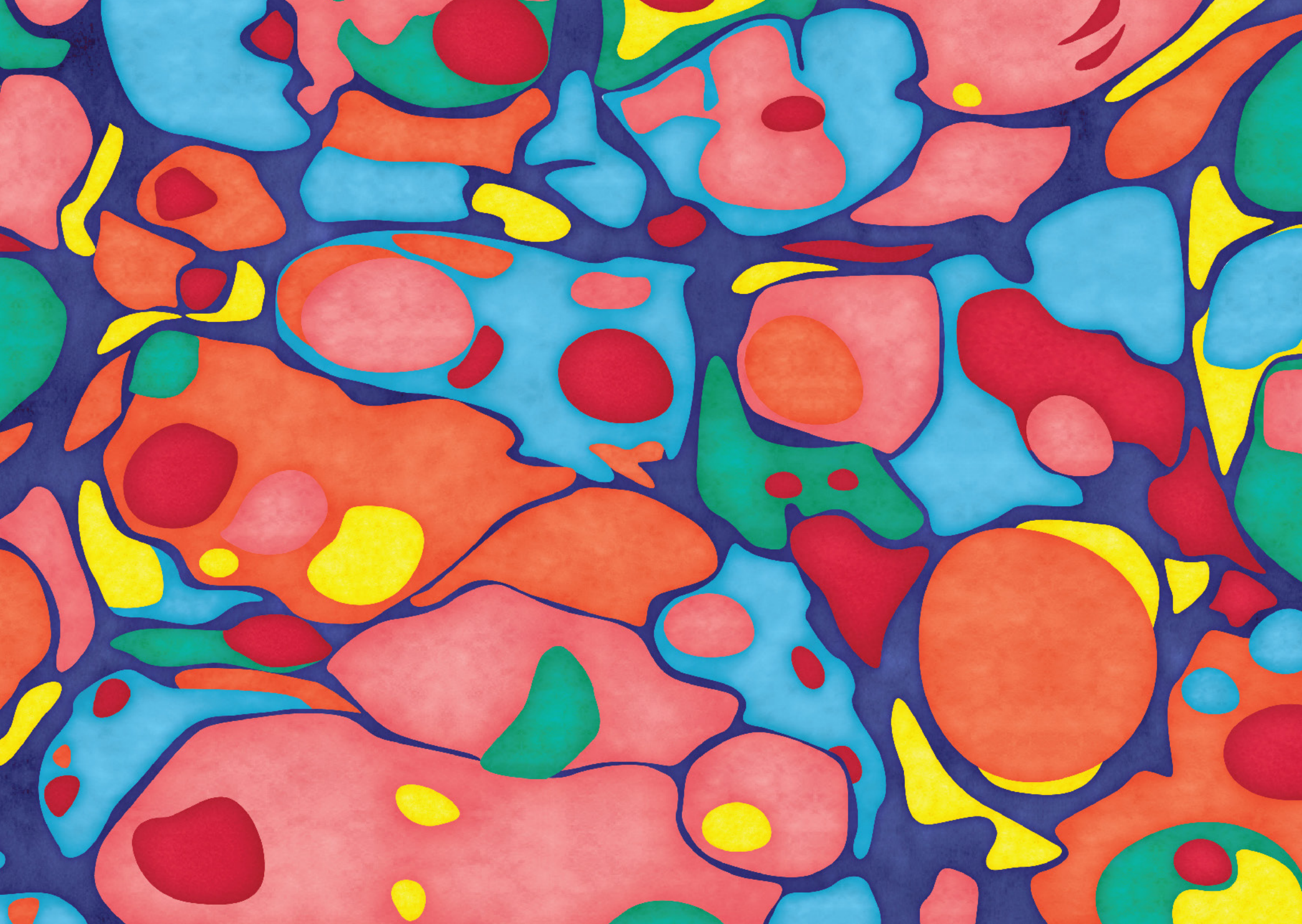

LUK OP FOR ET LUKKET LAND

& Coronafortællinger
karantænetanker

LUK OP FOR ET LUKKET LAND

Luk op for et lukket land

© Ordskælv 2020

Alle rettigheder forbeholdes Ordskælv og de medvirkende.

ANSVARSHAVENDE CHEFREDAKTØR

Karen Siercke

REDAKTØRER

Elizabeth Schultz-Lorentzen Holstein

Liv Ea

Thore Davies

Zainab Nasrati

ART DIRECTOR

Mie Frey Damgaard

Sat med Titillium

ISBN 978-87-993443-6-9

www.ordskaelv.org

Ordskælv

Ordskælv er en nonprofitorganisation, der arbejder for at fremme generationer af stærke skrivere, empatiske læsere og kreative tænkere i hele Norden.

KÆRE LÆSER

Vi oplever i øjeblikket noget, som vi aldrig har oplevet før. Som individer. Som samfund. Som verden. Uanset hvem du er, eller hvor du er, så påvirker den globale pandemi COVID-19 dig og dit liv.

Nogle af os skal bevæge os hurtigere. Andre er nødt til at sidde stille. Nogle af os skal træffe vanskelige beslutninger. Andre må vente. Vi er ikke ens. Vi er ramt af det samme, men på meget forskellige måder.

Sjældent oplever vi på globalt plan det samme på samme tid. Sjældent har vi mulighed for at fortælle den samme historie med så mange stemmer. Men det har vi netop nu i foråret 2020.

Denne udgivelse er den første bog i en international bogserie. Den er skabt af ildsjælekræfter og sætter fokus på hvordan vi rammes af coronakrisen med historier fortalt af alle dem, der deltog i #OrdskælvLockdown i perioden 13. marts til 13. april 2020, hvor Danmark var lukket ned.

Ordskælvs hjerte banker med ét enkelt budskab: Alle har ret til at udtrykke sig. Og lige nu er det ikke bare vores ret, men også vores pligt. For kun kollektivt kan vi forstå det historiske øjeblik, som vi er fritsvævende i lige nu. Sætte ord på vores oplevelser og fange alle nuancer i vores coronafortællinger og karantænetanker.

Vi har brug for alle stemmer! De nye, de gamle, de vrede, de blide, de sjove, de bange, de håbefulde. De stemmer finder du i denne bog. Vi håber også, at du finder din.

April 2020

Karen Siercke, Elizabeth Schultz-Lorentzen Holstein, Liv Ea, Thore Davies og Zainab Nasrati.

Ordskælv

TIL MOR FRA THIT MOR
 OG SÅ SES AT DE HER
 TIDER ER MÆRKE LIGE
 DERFOR SÅ SES OG VI
 SKAL LAVE NOGET
 STØVT

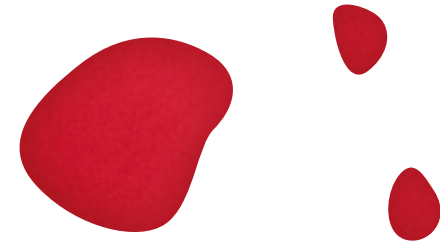

THIT VILDA ADRIAN NIELSEN, 6 ÅR
 NATURPIGE
 ALBERTSLUND

MENNESKEVÆRD

Ikke så stor, men dog levende,
ikke så magtfuld, men dog med ret,
ikke så prangende, men dog af værdi.
Menneskeværd er ikke en del, men en helhed,
menneskeværd står ikke alene, men sammen med,
menneskeværd er ikke for nuet, men for evigheden.

Ét menneske er alt, hvad vi har – hver især,
ét menneske er alt, hvad vi har – sammen,
ét menneske gør hele forskellen.
Du giver kun plads ved selv at træde tilbage.
Du giver kun plads ved selv at træde frem
- for dig selv
- for de andre
- for livet.

OVE LUND, 77 ÅR
SOCIALT ENGAGERET CAND.PSYCH.
CHARLOTTENLUND

CORONA MIN ELSKEDE

Coronaen
en plysset grøn virus er flyttet ind
trækker vejret
som et uønsket kæledyr mellem os
kvæl det
før det nærer sig ved mit hvide melbryst
som du ikke vil sutte på
det skyldes smittefare, siger du
mens dyret vokser og vokser

Min corona
jeg er måske
en maskine
står op, går i seng, står op
lytter til radioen
efterspørgslen på gær er steget markant
en gærproducent fortæller
at han vil købe et sommerhus for profitten
jeg vidste, at der ville komme et opsving på markedet en dag
siger han
med en stemme som hævet dej
jeg lytter
på korrekt afstand
jeg føler mig klistret
den danske krop er en dejkrop
mine led er blevet smurt med tandpasta og mel siden fødslen
kys mig

Vi bor
i hvide hytter
sat op af statsligt ansatte
i hvide dragter
store kvadratiske plastikruder

så vi kan kigge over på de andre
deres hvide liv
vi holder øje med om naboen dør
eller læser bøger

Vi ser Melodi Grand Prix uden publikum
lægekongference uden publikum
det er en enormt inspirerende tid at leve i
coronakanvas og hvide vægge
mit grønne barn har det godt
det suger på mit bryst, så du ikke kan komme til
jeg mærker nærhed som et fravær

Hvorfor er jeg ikke
pizzadej på en bakke
du bliver tyndere hver dag
er det en hosten jeg aner, når du gemmer dig bag det
gennemsigtige
vi har to rum i et rum
vi står sammen hver for sig
trykker armene tæt mod væggen
på markerede røde felter
kys og kram frarådes, men børnene skal spise
de melder om kaos i supermarkedet
rationering til de voksne
havregrød til de små

Jeg er ikke en maskine, blot en reservedel
af hævet dej
forvandler mad til næring i flydende form
barnet skal spise

Det er en kamp at trække vejret
jeg er alene i vildmarken
uden vildmark
uden civilisation
hylderne er tømt for længst
spis mig, mit grønne barn
podin far ligger på gulvet og hoster

ALMA BAY KULLBERG, 26 ÅR
LITTERATURSTUDERENDE
FREDERIKSBERG, KØBENHAVN

JANNES DAG

Spadserede med rollator rundt i området med Stella.
Fik en god snak.
Hjemme, kaffe.
Igen alene, strikker sokker, ser Philip Faber på TV, laver øvelser og synger med.
Talte med lægen, har været småpsykotisk af ensomhed, ekstra medicin.
Skizofreniudbrud. Men dygtige folk omkring mig.
Talt med fysioterapeut, savner min træning.
Har lavet tomatsuppe til aften
Talte med ægtefælle, bor andet sted.
Set TV.
Lang dag.
Chat med veninde, godnat.
I morgen kommer ægtefælle på besøg.
Sover godt.

**JANNE-TERESA VITCETZ SMIDT, 63 ÅR
PENSIONIST, TIDL. SYGEHJÆLPER
KØGE**

FLYVSK SOM MED VINGER

- F**lyvsk som med vinger hænger virussen i disse dage.
- U**delukkende med konsekvensen at Danmark lukkes ned.
- C**orona eller COVID-19 er det officielle navn på skurken, denne plage.
- K**ritisk er situationen for alle os der ved besked.
- C**orona er noget skidt, vil jeg med glæde gentage.
- O**verlevelse og håb er, hvad der holder liv i gamle Ole.
- R**isikoen er nemlig større hos ham end hos mig.
- O**pgaver og lektier er stadig dagligdag for os, der går i skole.
- N**oget godt har COVID-19 altså ikke bragt med sig.
- A**t forskerne får fundet en kur, udelukkende derpå må vi stole.

MARIUS BOERS, 17 ÅR
STUDERENDE PÅ HHX
HOLBÆK

NU KOMMER FORÅRET

Jeg kan springe to gange fra den højeste mur. Jeg kan klatre to gange op til den højeste gren. Jeg kan styrte to gange i rasende fart rundt om huset – så hurtigt at hjertet næsten går itu. Men jeg skal holde to meters afstand til dig nu.

Et sted i København sidder vi på en bænk med to meter mellem os. Vinterens dufte, kanel, stearin og den søde lugt af vinterfødter, er forsvundet. Nu kommer foråret og det dufter af håndsprit. Fuglene bygger rede og jeg læser Alfabet og tror på, at juninatten findes, fordi Inger Christensen maner det frem. Juninatten findes derude et sted.

Der er så stille, stille nu. Som en søndag morgen, hvor verden endnu ikke er vågnet, men stadig svøbt i tykke dyner. Det rammer mig med et brag af ensomhed. Og inden i – denne konstante brand! Jeg savner at have dig i den ene hånd og verden i den anden – så meget at hjertet næsten går itu.

Nu kommer foråret! Og alles øjne ser ud, som om de har grædt. Ingen taler, jeg hører kun lyden af knivskarpe TV-stemmer, der føjer

ORD til ORD til ORD til ORD

om de døde i Italien, der køres væk i konvojer.

Men foråret kommer da endnu engang? Gør det ik'?

Pia Juul skriver i Forbi: "Nævn alle de vigtige steder og sig dem højt". Jeg nævner alle de vigtige steder og siger dem højt. Jeg nævner alle dem, jeg holder af og siger deres navne højt. Jeg siger, at der er en skønhed i verden, i foråret der kommer. Også selvom marts måned forsvandt mørk og alene. Marts, der var så mørk, som farven blå eller lilla kan være det, lige inden det sidste lys forsvinder.

Nu kommer foråret. Det vil findes. "Meget er forbi, meget er væk, meget bør begynde." Der er en skønhed i verden. Skønhed, siger jeg! Det maner jeg nu frem. Skønhed.

SOPHIA MOE, 22 ÅR

BILLEDKUNSTNER OG STUDERENDE

KØBENHAVN

JUNE CLAUSAGER THOMSEN, 37 ÅR

SKRIBENT

FREDERIKSBERG

KÆRE CORONA,

Jeg tog dig ikke seriøst. Det er ikke så underligt, når du blev præsenteret for mig igennem memes, og der var flere af dem, end der var smittede. Du var også så langt væk. Det virkede ikke til nogensinde at ville blive et problem for mig. Men der tog jeg fejl.

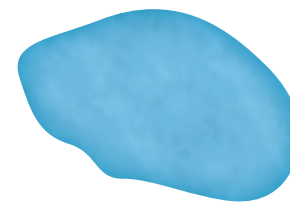
Da du kom til Danmark, var jeg stadig ikke bange for dig. Jeg var sikker på, det ville være en døgnflue. At folk overeagede. At det handlede mere om at være med på moden end sikkerhed, da der intet publikum måtte være til X Factor og Melodi Grand Prix. Især da de annoncerede, at til næste show måtte der atter komme publikum. Men så kom nyheden: Alle skoler og daginstitutioner lukkes.

Kære Corona, du skræmmer mig. Jeg kan ikke lide at indrømme det, men når snakken om dommedag ligger bag hvert eneste hjørne og idioter, der ikke fatter at det her ikke er en ferie, går på gaden, er det umuligt ikke at blive berørt. 14 dage eller tre måneder – ingen ved, hvor lang tid der går, før tingene åbner op igen og efter blot en uge banker ensomhed og kedsomhed på døren. Jeg frygter mere at blive skør eller deprimeret, end jeg frygter at blive syg.

Selv når det går tilbage til 'normal', vil tingene ikke være normale. Dette er et historieændrende tidspunkt. Men måske er det på en god måde. For nu hvor vi ikke kan gøre ting som vi plejer, må vi være ekstra kreative. Folk har som aldrig før fået et fællesskab – på trods af religion, kontinenter og politiske meninger. Kendisser livestreamer koncerter, oplæsninger af børnebøger, workout-timer og meget mere. Hashtags flyver rundt og den universelle joke omkring toilettejpapir og uvisheden om, hvilken dag det er, breder sig og giver folk noget at grine af. Folket har samlet sig om at blive hjemme, især efter Dronningens tale.

Men nu, kære Corona, vil jeg bede dig om at gøre, som vi alle gør i disse dage: Gå nu hjem.

TIL ALLE DE HAMSTRENDE EGOISTER I VORT GANSKE LAND

Mig mig mig.

Tænker du nogensinde på du og jeg?

Eller lever du i din egen egoistiske verden,

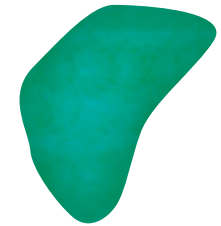
hvor du kun interesserer dig for din egen færden?

Du fik at vide, du skulle blive hjemme,
men det kom du pludselig til at glemme.

Du skulle ikke hamstre, for så var der nok til alle,
men du opfører dig som ham der, Alene Palle.

Tænker du mon på andre end dig,

når du sætter tænderne i den hamstrede steg
og når du tørrer dig i røven med alt dit papir?

Du er sikkert også ligeglad med, hvad andre si'r,
uanset hvad folk mener, kan du det bær',
Når du bager brød med dine 40 pakker gær,
mon du til tider har overvejet,
at det du gør er ganske kvajet?
Et håb fra dine medmennesker er dog,
at du på et tidspunkt vil blive lidt flov,
gøre hvad du rådes til
og ikke længere, hvad du selv vil.
Endnu et håb er, at denne krise kan
gi dig en opførsel som en voksen mand(kvinde).
For nu er det tid til at lære,
at medmenneskelighed og næstekærlighed ikke er det svære.
Så husk på, at mig mig mig
rimer på kvaj.

**JOHNNY VIND, 48 ÅR
SALGSCHEF
MØRKØV**

AT SLUTTE FRED

Ude i skoven har de ikke hørt nyheden; her står alt som det plejer. Herude er der både lyd og stille, næppe en hørlig lyd bortset fra fuglenes sludren.

Træerne står helt tavse, som store barkede filistæiske kæmper, men hver gang jeg går forbi, håber jeg alligevel, at et af træerne hilser, som var jeg en gammel ven.

Jeg udveksler tanker med filistrene, som var de min familie, og jeg tænker for mig selv:

Hvem der bare var et fyrretræ, som så uforbederligt og uforandret stod, hvor det altid havde stået.

Lige dér, på et grønt velourtæppe af en mangfoldighed af blødt mos, kviste og græs.

Græs, der er meget grønnere end det i både din, min og din nabos have.

Jeg er det eneste menneske i flere kilometers omkreds, men jeg er ikke alene.

Alt omkring mig spirer af liv, af duft og af søde ord.

Græsset her er levende. Nedenunder bor en rund og pelset ven.

Du ser den aldrig,

men du hører, når den piver i dialog med sine venner, eller når den knaser i de tørre blade.

Hovedet er spidst, ørerne er lange og øjnene er store.

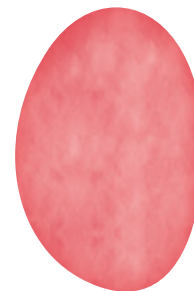
Den lille skovbundsmus har heller ikke fået de alarmerende meldinger.

Musen ved intet om de 2.185.938 smittede, ej heller gør den sig klog på de 146.000 døde.

Den samler nemlig ind til en rede, men samler ikke på grimme spekulationer.

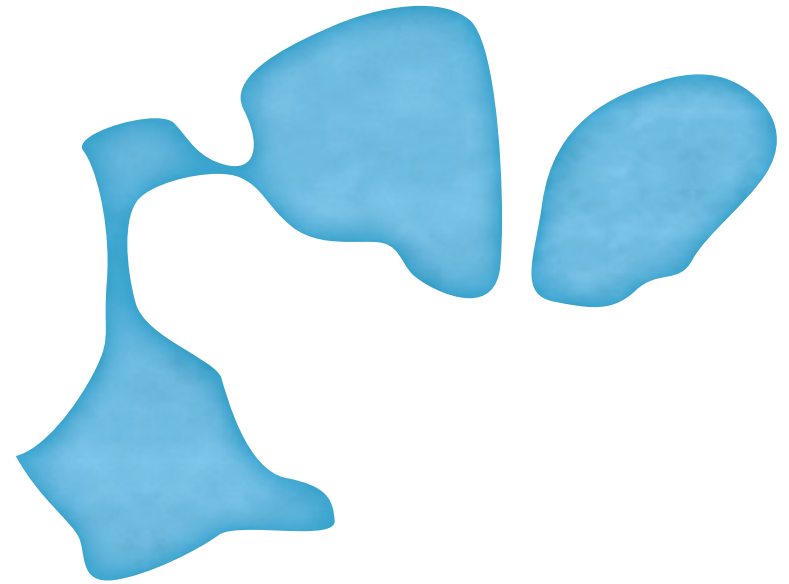
Hjemme i min stue, foran mit tv – der føler jeg mig som en lille bange David.

Men i dag vil jeg ikke slås i tvekamp, jeg vil enes med mig selv og min kære ven Goliat.

**PUK BACH PETERSEN, 20 ÅR
MEDICINSTUDERENDE OG HYPPIG KAKAODRIKKER
RØDBY**

Sweet dreams my love is what he said
Condemning the thoughts that had haunted his head
He loves her dearly — a God given fact
Hold my hand he said — let's make a pact:
To my dying day I will only do you good
A promise I will keep and I'll carve it in wood
Trust me when I say it will soon get better
This hellish storm is temporary weather
Soon the sun will shine and our love it will unveil
Never will it waiver
Never will it fail

NICOLAJ JUL, 37 ÅR
SANGER
SVENDBORG

SELVOM
JEG IKKE
BANKER PÅ

LOUISE ROESEN ABILDGAARD, 23 ÅR
KUNSTNER
KØBENHAVN V

14 ÅR

når veninderne og vennerne betyder ALT

FORELSKET

og når ensomheden ikke længere kan dulmes digitalt

FRUSTRATION

over at være mor og stå og magtesløs se til

ØNSKER

at kunne ændre i dette mellem spil

BARN

du har tiden for dig og snart er det slut

MEN

lige nu tæller hvert minut

ANNE OFFERSEN, 38 ÅR
ANDETSPROGSUNDERVISER
HOLSTEBRO

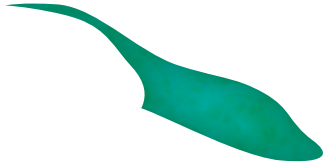
KLUDETRÆ

En af de nætter, hvor hvidtjørnens spøgelsesblomster lyser og mosen ånder tungt mellem blokkene, får man en ubærlig trang til at kravle baglæns. Man sætter sig op i sengen, lister ud i opgangen og binder skoene omhyggeligt. Ude på Birkedommervej svirrer flagermusene over hovedet som bier i æbletræet den forårsdag; deres cirkler, hypnotiske i stroboskopblinket fra rensariets defekte facadelys.

Med lange skridt springer man gennem natten, skyder genvej ad kirkegårdens stier og løber som en vind gennem børnegravenes plastikmøller. Med en ubekymret brusende latter kaster vinden sig mod bambuskraattet ved karpedammens mudrede vand, mens man selv må dreje til venstre ad Poppelalléen.

Nede i mosen er vandspejlet glasagtigt sort og gruset hvidt. Tågen rejser sig fra rørskoven med en våd lugt af jord, som bliver hængende i halsen flere uger efter. En ræv skriger et sted og mågerne på øen vender sig ligegyldigt i deres reder. I måneskæret lyser Høje Gladsaxe som hvide sten på bakkekammen. Bag centret går man forbi den brede trappe, hugget som et græsk teater i betonen, og endelig ned ad en rampe til man omringes af rosenbuske, hvis gule blomsterkroner endnu ikke er i knop.

I hjørnet er der et hul i hækken – en veksels trådt af børn, før nedlukningen lagde institutionerne øde. Man bider sig i læben og krænger trøjen over hovedet, tørrer febersveden af ansigtet og binder den stramt fast om en af buskens voksgrå stammer. Sådan noget skal altid gøres i stilhed.

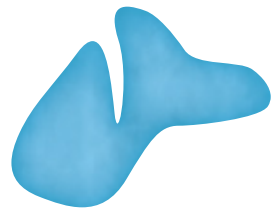
Man går ned på alle fire og skubber sig baglæns gennem hullet. Løv og grene bugter sig i vinden, duggen perler på panden og højt oppe pendulerer månen i koncentriske cirkler. Mens den rytmisk nærmer sig centrum af himlen, går busken i blomst, insekter letter summende fra jordbunden. Tættere og tættere drejer den om sin egen akse, det bruser for ørene, og så med ét stopper den. Det hvide kyklopøje stirrer ømt, og man spejler sig i dens hullede iris.

Jeg var også bange for døden, indtil jeg så, hvor meget vi lignede hinanden.

Uanset hvor vi endte, så mærker jeg ind imellem sorgen over det, vi ikke var.

Jeg er ved at lande i min nye verden. En kasse tømmes i det tempo, jeg kan følge med i. Og dér lå klumpen midt i en kasse, den slags klump, der sidder lige midt i halsen. Og dér bliver den siddende, lige til den får frit løb i selskab med sin sjæleven "tårene".

JETTE NYHOLM, 54 ÅR
PÆDAGOGISK LEDER
SVENDBORG

UDDRAG

Idag var jeg i brugsen, der var en kvinde iført maske og handsker, hun kiggede rundt i butikken hele tiden, jeg håber hun er OK.

Da jeg går gennem hovedbanen, er der næsten ingen. Her er ellers normalt fyldt med mennesker og man skal holde øje med, hvor man går, hvis nu der kommer nogen løbende. Det er sjældent, at man kigger op og ser vinduerne, bjælkerne, de små detaljer, den store lysekrone.

Dagene går hurtigt og pludselig er det fredag, jeg åbner mit vindue og lytter til trafikken, det er rart.

Jeg er ikke så ramt af frygten.

Gangen er lang, væggene er hvide og mørkeblå, der er ikke stille, men jeg kan alligevel ikke sige, hvilke lyde der er eller hvor de kommer fra.

Jeg kan ikke finde ud af, om jeg går i en stor bue uden om andre mennesker, fordi det er det, man nu skal gøre eller fordi jeg er bange for, at et af de mennesker, jeg kommer til at gå for tæt på, panikker indeni.

**IZABELLA GARNETT, 22 ÅR
STUDERENDE
KØBENHAVN Ø**

VENTER PÅ VACCINE...

ELLER DET FORSØMTE FORÅR,
HVOR VI ER SAMMEN HVER FOR SIG.

Jeg er en af de "særligt udsatte". Jeg er over 65, jeg har forhøjet blodtryk og noget hjertebøvl.

For et par måneder siden var jeg en helt almindelig farmor. Nu er jeg i frivillig isolation. Tuller rundt og savner det virkelige liv. Og jeg er endda heldig. Jeg ser andre mennesker gå forbi og kan snakke med dem på afstand over hækken. Så taler vi om, at det nok skal gå, om de seneste dødstal og den slags. Vi har lært mange nye ord. Flokimmunitet, teststrategi, hudsult og coronafrits (selvklippet frisur).

Men jeg savner mit liv. Jeg lider af sult. Af kulturlivs-, børnebørns-ha-det-sjovt-, livs- og hudsult. Det er mit eget ansvar at passe på mig selv, og ikke blive sur og trist! Så jeg har besluttet at gøre ting, som jeg selv synes er sjovt.

Jeg har fundet min mormors gamle, slidte og falmede dukketeater frem. Godt jeg har gemt det. Dejligt gensyn.

Jeg har kæmpet med mørnede snoretræk, plettede og knækkede sufitter. Jeg har lavet nye figurer, sat scener op, arbejdet med lys og effekter. Så har jeg optaget små afsnit med min iPad og sendt dem til mine børnebørn.

Da vejret blev bedre, rykkede jeg optagelserne ud i køkkenhaven. Måske var det mig, der morede mig bedst, men det var herligt at lege.

Som det ses på billedet, får jeg besøg og kan optræde med mine små skuespillere i vindueskarmen uden at overskride den anbefalede afstand. Jeg øver mig stadig i at være sammen hver for sig, mens jeg venter på vaccinen.

**GITTE SORT, 72 ÅR
KUNSTNER
FARUM**

SYSTEM(DIGT)ETS SAMMENBRUD

Håndspritten findes - System(digt)ets sammenbrud
Clostridium botulinum findes. Clostridium difficile findes.
Clostridium perfringens findes. Coronavirus findes. Difteri
og ebola findes. Fnat findes og børneorm findes. Og lus. Lus
holder snart op med at findes, for de kan hverken flyve eller
hoppe og vores hoveder støder ikke længere sammen, når vi
holder afstand.

Afstanden findes. Forkortelserne findes. Forkortelser
som VRE og MRSA findes. Som VTEC og CPO/CPE findes.
Alle de fæko-oralt smittende vira findes. Fugleinfluenza,
røde hunde, svineinfluenza og fåresyge findes. Hepatitis A
og hib-bakterien findes. HIV findes. Selvom I ikke længere
rører ved hinanden, findes det her. Håndsprit beskytter
ikke mod klamydia, gonoré, herpes, syfilis, lus og uønskede
graviditeter. Klamydia, gonoré, herpes, syfilis, lus og uønskede
graviditeter findes – og det gør kondomer, tættekamme og
abortlovgivning også.

Pestis findes. Yersinia pestis findes. I to varianter findes
den. Pneumonierne, ikke at forveksle med harmonierne,
findes. Polio findes fortsat. SARS, Mars og fars findes.
Streptokokker findes. Systemet findes ikke længere.

Sårene findes. Operationssårene, skinnbenssårene
findes. Over os sacraum findes decubitus. Kødsårene og
brandsårene findes. Traumesårene findes. Cancersårene
findes. De venøse sår findes, de arterielle sår, de universelle
sår findes – og jeg står med mine fede fingre nede i dem,
for der er snart ikke flere værnemidler. Toiletbesøgene,
sengebade og hjælp til mundpleje hos borgere med svær
dysfagi findes stadig – jeg minder om, at fæko-oralt
smittende vira og bakterier findes.

Og hamstrerne, hamstrerne findes. Brugstyre,
labaninder, banditter og familiefædre findes. Egoismen
findes. Angsten findes samme sted, som panikken findes.
Tomme hylde til håndsprit findes her på plejehjem.
Hjemmepleje, plejehjem, hospitaler, forsorgshjem findes.
Hvor findes håndspritten? I de private hjem findes den. I
to varianter findes den. Der findes en til hver hånd og der
findes en i din lomme. I vitrineskabet findes tre. Skituristerne,
rundefløjten og festerne findes. Barnepigen findes i andet end
porno og i hans drømme.

Kys findes. Barnet og de fyldte legepladser findes.
Familiefesterne finder sted trods forbud. Krammene findes. I
smittekæderne findes krammene. Smittekæderne strammes.
Lovgivning strammes. Din bukselinning strammer. Din hals
strammes. De unge astmatikere med lav compliance findes.
Compliance findes.

Immundefekterne findes. Muskelsvindlerne,
kræftpatienterne findes. Kronikerne og ironikerne findes.
De ældre findes. Barnets bedsteforældre findes. Og på et
plejehjem i Brønshøj har barnets bedsteforældre en social- og
sundhedshjælper som utrættelig kontaktperson. Og efter
arbejdstid er hun nødt til at købe bleer, mælk og figenstænger
i Netto, sammen med alle jer andre coronacampister, for
hendes løn er så lav, at hun ikke har råd til at handle på
nemlig.com. Den sociale ulighed findes. Frie luftveje findes.
Ekspektoratet, engangslømmetørklæderne, ingefærte med
citron og hvidløg findes. Den ømme hals, den tørre hoste,
forkølelsen findes.

Findes feberen? Findes symptomerne? Nætterne findes.
Feberen findes nu. Den besværede vejtrækning indfinder
sig. Feberen findes. Der findes et øjeblik, hvor køen til 1813 er
længere end den til nemlig.com. Indlæggelser findes. Fælles
akutmodtagelser findes. Podepinde findes frem. Negative
positive svar findes. Intensiv findes. Findes respiratorer
nok? Hvis håndspritten findes, kan procedurerne findes.
Fagligheden og fremtiden findes, hvor håbet næsten findes.

Hvor finder jeg håndspritten?

KÆRE DAGBOG

Sommeren 2020 er blevet aflyst. Jeg har ikke været i skole i... fire uger? Foråret springer ud med rekordfart. Fra det ene øjeblik til det andet er verden født på ny. Alt imens jeg sidder ved mit bord og observerer solen stå op og gå ned. Og stå op og gå ned igen.

Jeg er spærret inde, men jeg er mere fri end jeg har været længe. Al denne tid. Ingen tidspunkter eller aftaler at overholde. Jeg kan være lige så uduelig og ligeglad jeg vil, uden at nogen ser det. Jeg kan bruge en time på at rydde tøj væk fra mit gulv eller bare sidde og glo uden at tænke nogen store tanker eller finde på fantastiske, innovative ideer.

Jeg kan skrive dagbog. Og lade som om, at der var nogen eller noget, der skulle have nogen som helst interesse for, hvad der sker i mit liv lige nu. Hvilket er ikke noget. Og ikke på nogen ulideligt kedsommelig måde. Heller ikke på en fredfyldt og sjælfuld måde. Bare på en måde som er OK.

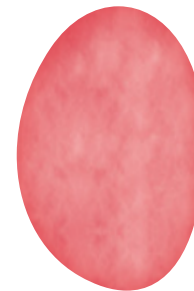
Og når jeg så sidder her og skriver dagbog. Så kan jeg forestille mig, at der om hundrede år er nogen der finder den. Og læser den. Og bliver skuffet over, at denne forfærdelige, verdensomspændende krise ikke var så rædselsvækkende, som de havde lært i skolen, men egentlig bare var OK i hvert fald for én tilfældig dansker.

Hvis min dagbog kunne få denne skæbne, ja, så har jeg da fået præsteret et eller andet.

ANONYM, 18 ÅR
OVERBEBYRDET GYMNASIELEV
BIRKERØD

11 DAGE

Der er gået
11 karantænedage
siden jeg sidst følte din omfavelse.
Jeg begynder at glemme.
Hører Chet Fakers "I'm Into you"
bare for at huske bedre
og græde.
Men tårerne presser ikke på.
Modsat Venedig
er kanalerne udtørrede.
Og fugtmasken strammer.
Den lugter kraftigt af gammel dame,
kvalmende parfumeret.
Jeg burde tage den af
"I'll take you down" synger Chet
Ja fuck dig, Chet
"I find it harder to ignore"
Stop, Chet
"Du dude dudude"
HOLD DIN FEDE KÆFT, CHET!
Salte tårer strømmer som fra en ukendt kilde,
måske mine øjne,
hvem ved?
Jeg rejser mig op og går ud og vasker mit ansigt,
Chet synger videre i baggrunden.
Lugten af gammel dame er der stadig.
Kan smage det.
Tårerne.
Og dig.

**SIMONE ALSTED, 25 ÅR
REJSENDE
EBELTOFT**

SÅDAN BLIVER DET

Som en skæv kurve over sand,
vi ser en kugle i endeløs bevægelse.
Pludseligt zoom ryster universets døre og karme. Sølvgråt
vand står ind af revnerne.
Alting vokser uforudset og længe. Tid strækkes længere som
sej, oxideret linolie.

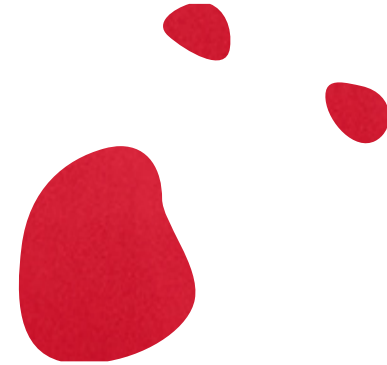
En tåre falder fra sømandens furede kind, alt imens
metallerne søger et pronomen,
midten, dobbelt-oderne, sættes fri – morfemer flyder som ild,
membranerne står åbne som marmorsluser,
barok ornamentering og hengemt latter fra en svunden tid.

Nattens tempo, terracotta, og dødens taktfaste skridt, okker,
mod endnu en udbrændt
horisont udgjorde tilsammen det punkt, hvor lysets moder
drukne, guld.

På fallittens rand vrøvler vi fortsat og ufortrødent, tager ej til
takke med døre og karme,
nu hvor valmuerne skyder fra Mallarmés bløde håndflader.

Kuglen er landet og vi bevæger os langsomt baglæns over
græs og gæs. Trofaste som
gamle hunde fader vi ud og horisonten oplyses i alle
regnbuens farver, imens en kort
eksplosion mørkner ind fra højre.

Det er en mærkelig slags hospital.

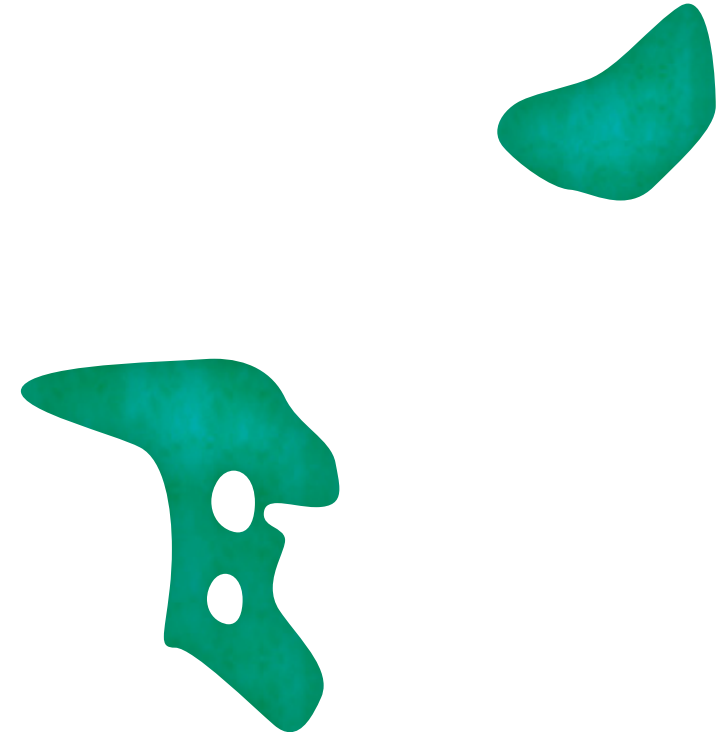

CHRISTIAN HENRIKSEN, 37 ÅR
KASPER BERGHOLT, 41 ÅR
ÆSTETIKERE I BREDESTE FORSTAND
KØBENHAVN V

MODMENNESKELIGHED

"Panik! Coronaen er over os!"
...burde være noget vi alle føler, men!
Alligevel ser og hører man
Droningetaler og facebookreprimanter.
De skriger: "Søg dækning! Gå hjem!"
Men hvad sker der for den enkelte dansker?
I går ud på gader og stræder, tænker: "Det er ferie, vi har fri!"

Må jeg være fri.
Det er lockdown for helvede, vi er midt i en pandemi!
Folk bliver syge til venstre og højre!
Den her vrangillusion skal vi altså kunne tøjre.
I fatter ikke, hvor meget jeg savner at være sammen med
mine venner.
Men som systemet siger: Tag afstand til dem vi kender og
ikke kender.
For i fælles hænder skal vi nok klare denne hændelse,
mine venner!
Vi skal for helvede stå sammen, når helvede bryder løs!
Og jeg forstår godt at folk får økuller.
Jeg er selv på uge fire af selvforceret isolation og oppe i mit
hoved er der en masse fnuller.
Fnuller, der forstyrrer fokuset i min dagligdagsførelse.
Følelsen af at fornuften stadig findes, for fanden.
Så for mig bliver dagligdagen: "Sleep, eat, hvad skal der ske
idag?, repeat."
Går det bare i tomgang,
indtil statsministeren siger: "Det var så den omgang"?
Og skal vi så efterfølgende bare glemme det hele med en
fyraftensbajer
og juble over denne her sejr?
Corona skal drikkes, som den øl den er!
Men indtil da skal ølvirussen isoleres væk!
Gå hjem!
Vær der for hinanden, ikke sammen med hinanden!
Tak og skål!

SIMONE KOK ANDERSSON, 22 ÅR
KONTANTHJÆLPSMODTAGER
AARHUS N

STEMNINGER

CAROLINA DELFS GUTIERREZ MUÑOZ, 24 ÅR
ELEV
KØBENHAVN V

Hun er blid, rummelig og stoisk smuk.
 I dybet af hende ligger urkraften latent.
 Hun tæmmer og tæmmer, mens vi rodløst forglemmer.
 Glemmer hendes duft, hendes lys og længslernes buk.
 Hun spirer af lys, æter og menneskesuk.
 Påskønnelsens nydelige bølger af suk.

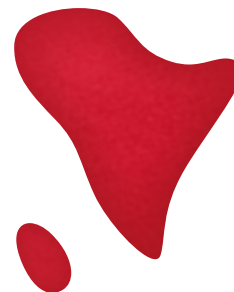
Når hjerterne takker og skikkelsen bakker, går freden med
 sjælen i hånden som makker.
 Når hjerterne takker, så sukkene rykker, hvor æteren med
 spiring i mente sig bukker.
 Når hjerterne takker og roen sig sænker, må kærlighed atter
 gå fri af lænker.
 Når hjerterne takker bliver hun blidere og blidere.
 Når hjerterne takker rummer hun mere.
 Når hjerterne takker er hun smukkere end smuk.

Hun er blid, rummelig og stoisk smuk.
 I dybet af hende mærkes urkraftens vug.
 Når hjerterne sukker, af ego hun lukker, når hjerterne bløder,
 som ego vi føder.
 Når hjerterne dør, svinder livet ud.
 Taknemmelighedens suk og sjælenes vug, vores moders
 eneste inderlige buk.

Vores moder er blid, rummelig og smuk.
 Hendes eneste buk er vores taknemmeligheds suk.
 Hun tæmmer og tæmmer, vi glemmer og glemmer.
 Med døde hjerter vi hende væmmer.

Hun er blid, rummelig, retfærdig og smuk.
 Moder Jords evindelige rum er brugt.
 Hendes latente urkraft spreder sin duft.
 Hendes kraftfulde duft vækker fornuft.
 Duften leder hjerterne i suk.
 Med angst og lidelse den langsomme skikkelse spreder sit suk
 som æter på jord.

For en stund er vi blide, rummelige og smukke.
 Solidariske, næstekærlige og klar til at lukke.
 Lukke egoshowet ned bare for en stund.
 Bringe balance i moderens trætte bund.
 Hun er træt, men altid rolig og smuk.
 Vores trætte smukke mor har fået nok.
 Hun længes efter taknemmelighedens suk.
 Langsommelig, sparsommelig, umådelig smuk.
 Om lidt vil hun smile og spire igen.
 Af skønhed og æter og os to min ven.

Kan genåbnede gamle sår tælle som en kønssygdom og kan de klares med penicillin? Eller skal der noget stærkere til? Skal jeg løbe direkte ned på apoteket midt om natten? Eller skal jeg vente og bestille tid ved egen læge? Det er skideirriterende. Og faktisk er det din skyld. Faktisk allermest din skyld.

Jeg bollede dig jo bare for at få det bedre. Fordi du lignede min ekskæreste. Fordi nu havde jeg jo brugt alle de penge på drinks, og så skulle det lige vise sig, at du faktisk var dejlig, og at det var mig der var idioten, og nu skal jeg deale med alt det her? Altså!

Hvad fanden bilder du dig egentlig ind?

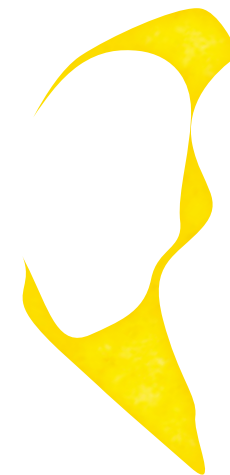

RASMUS BORST, 28 ÅR
SKUESPILLER
SOUTHEND-ON-SEA, ENGLAND

Ensom bag en rude,
sad en frue,
kiggede med længsel og spurgte sig selv,
er dette en test?

Er skrækslagen,
kan ikke styre mit åndedræt,
tænker,
er det dét,
eller er det angsten,
der tager over?

Kommer ned igen,
trækker vejret roligt igen,
kigger ud ad ruden,
og siger,
det hele nok skal gå
♥♥♥

**SANNE JENSEN, 56 ÅR
FØRTIDSPENSIONIST
SVENDBORG**

UPRISING AFTER THE MELANCHOLIA

The streets were empty, the people were on spring hibernation, but the flowers kept blooming. A glimpse of the sun, shining through the windows. But oh, those walls, the paintings hanging on the walls, and the screens were all what people could touch.

How anxious people got, worried and concerned about the future, the outcome, less aware of the present. But spring was still there, accompanied by those significant and vibrant colors that were still not seen. The blooming flowers that still were not admired.

This is the present, this is the beauty. Regardless of Corona, spring was still there. People looked out the windows, inhaled the oxygen, admired the light. Suddenly, the concerns and anxieties turned into joy, gratitude, and happiness.

Indeed, spring is here.

**SARAH BENALI, 25 ÅR
STUD. PHARM. MED. JUS.
KØBENHAVN N**

Karen tæne

KAREN SIERCKE, 39 ÅR
STIFTER AF ORDSKÆLV, DIREKTØR OG DIGTER
SLANGERUP

Tænk hvis krig, folk på flugt, hungersnød og mangel på rent drikkevand, voldtægter, kvinderettigheder, dyrevelfærd og bush fires, racisme og burkaforbud, mentalt helbred, mobning, terrorangreb, naturkatastrofer, borgerkrig, transfobi, homofobi, sexismen, human trafficking osv. fik bare en brøkdelen af alt den opmærksomhed som corona får.

Da det foregik i Kina vakte det kun opsigt pga. associationer til dejlig øl og lagde op til lollern corona-jokes, for vi kan ikke relatere til epidemier! Nu når det rammer vestlige lande er det pludselig øverst på dagsordenen.

Over natten bliver der vedtaget nye love og store summer penge findes frem. Vi ser, at regeringen kan handle hurtigt, HVIS DE SYNES PROBLEMET ER VIGTIGT NOK, og det er det kun så længe, det vedrører "os".

Mens du ligger derhjemme, så husk at vær taknemmelig for, at du trods alt har et trygt hjem at søge tilflugt i. Alt er usikkert lige nu, men det foregår alt sammen, mens vi har tøj på kroppen, tag over hovedet, mad i maven, vand i hanen, og der er ikke nogen som bomber udenfor, og mens vi ligger derhjemme finder alle ovenstående problemer stadigvæk sted, for så længe det ikke går ud over eller vedrører os direkte, er det selvfølgelig NOT OUR PROBLEM.

**FELICIA LYKKE LOUMANN, 22 ÅR
UNGDOM
KØBENHAVN NV**

TERMINALSTADIE

Kina er ramt af corona. Det er langt væk, synes jeg. Svært at forholde sig til. En anden civilisation.

Min kæreste vil gerne til Vietnam. Helst til påske. To flybilletter bliver bestilt. Han skulle overtale mig lidt. Det er langt væk. Altså, Asien. Jeg har aldrig været der.

Jeg bestiller tid til vaccination. Corona fylder lidt mere i medierne og jeg tænker, at Vietnam er tæt på Kina. Kina har mange smittede. Et par flyselskaber er begyndt at boykotte Kina. Jeg bestiller vaccination til tæt på påsken. Måske kan jeg ikke nå at få alle vaccinationer? Jeg overvejer det lidt. Italien rapporterer om smittede.

Det er kommet til Europa. Pesten med skib, corona med fly. Satans. Fly lander i Danmarks lufthavne. Fly med passagerer fra Italien. Fra Milano. Turisterne vader lige ind i det danske land. Ned i den københavnske metro. Ned i Cityringen. Det er et spørgsmål om tid, før Danmark rammes.

Jeg bruger Cityringen. Jeg tænker, at jeg ikke vil være syg. Jeg finder et stort tørklæde frem fra skabet. Tager det om halsen. Godt op om munden. Jeg vil ikke være hysterisk. Jeg vil gerne diskret gemme mine luftveje væk fra smitten. Én bag mig hoster. Det giver et gib i mig. Han skulle være blevet hjemme, tænker jeg.

En dansker er smittet. Han virker rask nok i et interview. Corona er svær at bedømme. Nogle virker, som var de smittede med en lille forkølelse. Andre gisper efter vejret.

Mette Frederiksen vil holde pressekonference kl. 20.00. Jeg er hjemme hos min kæreste. Luften er lidt gået ud af Vietnam-ballonen. Vietnam føles så uvirkeligt nu. Men vi har stadig flybilletterne. Jeg er splittet. Flybilletterne var dyre og jeg vil gerne bruge dem. Samtidig er Vietnam så evigt langt væk. Tæt på smitekilden.

Mette Frederiksen går på, på TV'et. "Danmark lukker ned", gentager hun igen og igen. Jeg tænker, at jeg er lettet. Hun traf beslutningen om Vietnam for mig. Jeg tager mobilen frem og afbestiller min vaccination. Min kæreste er mere skuffet. "Der røg den tur", siger han.

I supermarkedet hamstres der. Der hamstres toiletpapir. "Folk er bindegale", tænker jeg. Havde jeg hamstret, havde jeg da gjort det ordentligt. Dåsemad eller sådan noget.

Man må ikke længere besøge de gamle. Min morfar er 81 år. Han er på terminalstadie. En fin måde at sige på, at han er døende. At der ikke er mere, man kan gøre. Nu er han bare på smertestillende. Han bor i Sverige. Det er langt væk nu. Før var det tæt på. Jeg skulle have besøgt ham weekenden før påsken. Det ville jeg gerne havde gjort. Nu spekulerer jeg på, om sidste gang mon var sidste gang, jeg så ham. Jeg kan ikke engang huske, hvad jeg sagde til ham og hvad han sagde til mig. Jeg håber, det var noget sødt eller måske bare et "Farvel, morfar" eller "Vi ses".

CORONASKÆLV

Verden lysner, verden falder fra hinanden og fornys. Så længe vi flyder ovenpå og renser pinealen, og så længe solen får lov at skinne indimellem og selv politikerne begynder at lægge to og to sammen uden at det giver 5G og trækker hele samfundet så meget fra og så langt væk, at der er håb for fuglene, vi går ind for at bevare foråret, og det gør mig glad i kasketten, også selvom landbruget stadig spreder gylle og runder vores drikkevand op med glyphosat. De er jo lidt langsomme, mine bønner, og bliver nok først hørt, når gyllevognen er kørt og vi sidder for lukkede vinduer og prøver at undgå at trække vejret for dybt i tre dage med corona glyphosat og amoniak og trods højtrykkets lyse blå himmel og coronastop for fly, så krydser de samme fly igen og igen vores blå himmel og strør lange tykke striber, der bliver til skyer, som gør os så utroligt trætte og tunge. Aluminiumsstøvet blander sig med virus gylle og glyphosat.

Hvorfor mon folk bliver syge? Hvorfor lukker facebook opslag, hvor læger fortæller om sammenhænge imellem stråling, giftstoffer og virus og kalder dette for falsk viden? Jeg var ikke mistænksom over for stoffet men forstår nu, at der må være noget om det og glemmer alt om gyllen, der flyder tyk, gylden og fedtet i mulden uden for glasruderne i vores hus. Magasinet Nature fra 2015 beskriver forskerteams, der prøver at få en ellers uskadelig coronavirus fra flagermus til at bide på mennesker, og Wuhan er både blevet forgiftet tidligere, er den første by med 5G og den første by med virus. En af de mest prisbelønnede forskere i

corona-udviklingsteamet er en kvinde fra Wuhan. Må vi ikke vide det eller må vi bare ikke blive skræmte og skal vi bare holde sammen og passe på, at vi ikke bliver en af de 16.000 på verdensplan, de dør af corona, selvom der er langt større chance for at dø af en normal influenza? Tre millioner er døde i samme tidsrum. Eller af selvmord eller at dø i trafikken?

Hvorfor må jeg ikke besøge min svigermor, når jeg jo faktisk er rask? Hvorfor kender jeg næsten ingen der har corona – og hvorfor kommer de sig alle sammen så hurtigt, at det er svært at tro på, at hele samfundet skal gå i stå på grund af det? Overfyldte sygehuse, det giver mening – men hvorfor skaber almindelig influenza ikke samme kaos, når der er 187,5 gange så mange chancer for at dø af den?

Naturen heles, mens vi stopper op og ånder og beskærer vores skygger, selvom der stadig er frost om natten. Men hvad venter der om hjørnet af denne isolation, som koster rundt med sparepengene – og hvor rasler alle pengene hen? For de forsvinder vel ikke bare, fordi folk holder op med at arbejde og ikke får løn? Eller gør de? Er penge en illusion – er corona en illusion eller en smuk by i Italien?

Jeg er lykkeligt uvidende og venter i spænding på fortsættelsen af dette eventyr. Men indimellem når mine kurser aflyses, fordi grænserne er lukkede, så tænker jeg på at forberede mig på at flygte eller at købe mad til flere måneder, for dette er en prøvelse i at give sig hen til noget helt ukendt og meget mærkeligt og uforståeligt, som jeg glæder mig til at forstå en dag. Godnat fra Githa Ben-David.

I det forsømte forår i coronaens tid
har vi glemt, at vi alle skal dø
vores instinkter fortæller os
vi skal søge sammen med dem vi elsker
kysse og kramme og elske
hvis dette er vores sidste tid

Men nationens moder beordrer os hjem alene
vi adlyder i angst, passivitet og ulyst til at blive hængt ud
for at udfordre 'nødvendighedens politik'
vi mistænker alle, viger uden om andre kroppe
står sammen alene
et paradoks, en unaturlighed bliver det normale

Vi overdøver vores hudsult med den lille skærm
bliver virtuelle og behøver ikke de andre mere
glemmer alt om klima, flygtninge og krige
glemmer at vi for et øjeblik siden
frit kunne rejse, mødes, danse, kysse
er vores frihed for altid tabt?

**LONE KRAMER, 55 ÅR
PROJEKTKOORDINATOR
STENSTRUP**

**SOPHIA MOE, 22 ÅR
BILLEDKUNSTNER OG STUDERENDE
KØBENHAVN**

En ny tid er kommet
præget af bekymring og uro
uvidende om hvad den kan gøre
andet end sygdom og død

Et enkelt blik på sofaen
dårlig, kold og træt
ej ingen test for nu
da luften en glød på kinden giver

Jeg selv en struktur mangler
træningscenter og arbejde jeg hver dag savner
dagen der hurtig lavede en smutter
nu er der kun uret der tikker

Står op og laver dagens lektier
en behagelig ro breder sig
tanken om, at man slipper for venner man ej har
håbet er starten på skolen, langt fra sker

Ringe er mine drømme om håb
landet er lukket, jeg tvivlende og uafklaret
tiltrængte mangler, men en ting er sikkert
skolen giver en uro om mareridt.

FREJA MUNK-RASMUSSEN, 15 ÅR
FOLKESKOLEELEV
GREVE

FORÅR

i dag
ser vi på forårsknopper
for første gang
selvom de har været her
længe
det er dit andet forår
det er første gang
du er
under det
lille krogede træ
i gården
jeg har
aldrig stået så tæt så stille
så
længe
med nogen
nu står jeg her
med dig
mågerne skriger

ANNE VRAABY AUMAYR, 31 ÅR
DRAMATURG OG MANUSKRIPTFORFATTER
KØBENHAVN V

LIV EA, 21 ÅR
FORFATTER
VANLØSE

ENSFORMIGHED FRYDER

Jeg havde set ham flere gange før. Han sad ved et af de borde i Fælledparken, hvor folk spiller skak om sommeren. Henne ved søen. Jeg gik jævnligt forbi og efterhånden begyndte vi at hilse på hinanden med et nik, når jeg gik forbi. I dag satte jeg mig ved bordet ved siden af. Solen skinnede og vi sad med behørig afstand. Coronaen, I ved...

"Sikke tider", sagde jeg til ham. Han smilede venligt til mig.

"Hvad mener du?"

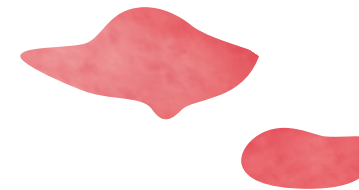
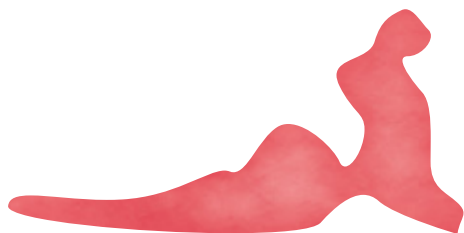
"Ja, jeg tænker på, at alt er lukket, folk kan ikke komme på arbejde, caféer og biblioteker er lukkede."

Han smilede igen: "Min dag er den samme som altid."

"Hvordan dét?"

Han lænede sig tilbage og lagde den ene hånd over den anden:

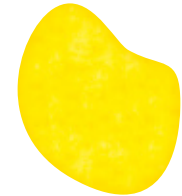
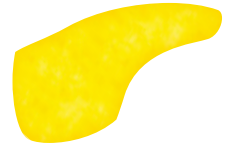
"Forstår du, jeg arbejder ikke mere. Har hverken kone eller børn. Jeg bor alene – og gider ikke arbejde mere, jeg er blevet pensionist. Min hverdag foregår helt skematisk og på samme måde hver dag. Sådan har jeg det bedst. Jeg står op kl. syv, spiser brød med marmelade og drikker kaffe. Ryger en cigaret og læser avisen."

Han smilede undskyldende: "Efter morgenmaden går jeg tilbage. Nøjagtigt på dette sted sad jeg også for 60 år siden med min far. Han spillede skak med en mand, der hed 'Sjok'. Hver lørdag sad de her. Bagefter gik min far og jeg hjem og spiste aftensmad. Mærkeligt nok har jeg aldrig selv spillet skak. Men jeg havde stor fornøjelse af at samle på brikkerne. Dem plejede jeg at tage med herover og bytte med andre, der samlede på skakbrikker. Og sådan gik den ene lørdag efter den anden. Da jeg fyldte 13 år, gad jeg ikke mere. Jeg ved ikke, hvad der skete med Sjok, men de spillede vist videre i mange år. I de sidste år er jeg kommet her hver dag efter morgenmaden. Så går jeg hjem og spiser frokost. Om eftermiddagen går jeg herover igen, inden jeg går hjem og spiser aftensmad. Jeg læser et par kapitler i en kriminalroman, inden jeg slukker lyset og falder i søvn. Så jeg mærker intet til coronakarantæne, hold afstand og alt det dér. Jeg har holdt afstand de sidste 20 år."

EN ISOLERING

Som var jeg på åbent hav.
Langt væk fra min familie,
langt væk fra min bror.
Jeg kan se land længere fremme,
men corona holder mig i snor.
En søsyg, der savner sin hverdag
og savner sine nære.
Selvom solen skinner på mit skib,
gør corona dagene svære.
På åbent hav med for meget tid til at tænke.
Livet på land var et frirum fra mine tanker.
Nu bruger jeg min tid på at tænke på tid.
Mand over bord kast anker.

ANONYM, 14 ÅR
FOLKESKOLEELEV
FURESØ

GLOBALISERING

Et ord, der vidner om frihed i en grad, som ingen ord tidligere har gjort. Vi kan på få timer krydse den halve planet, vi kan på dage flyve til månen.

Men friheden er for de få. For dem, der er født det rette sted, det heldige sted. Det sted, hvor vi har krav på et nærmest endeløst forbrug, der skal stige år for år, for at sikre vores velstand. Et forbrug, der gør os til guldamstre, der er løbet løbsk i små hjul.

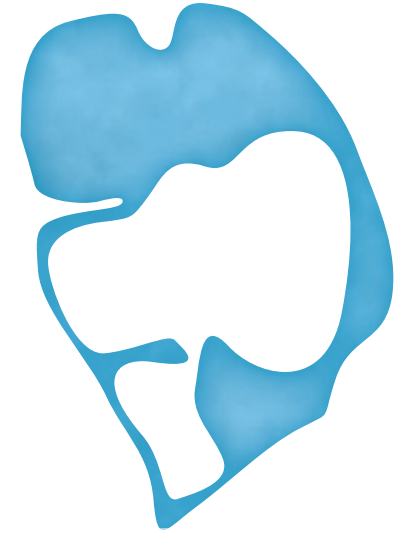
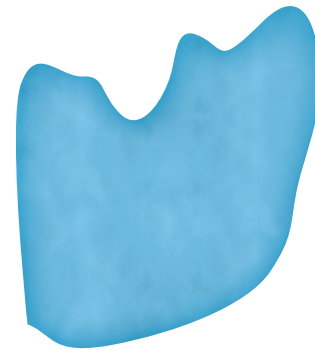
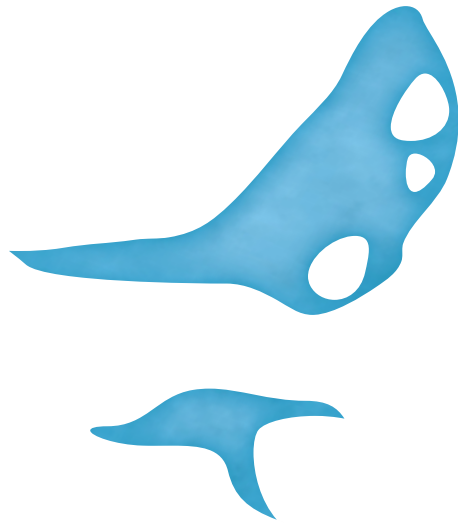
Vi har brug for at komme væk fra vores forbrug, fra vores hamsterhjul. Vi rejser ud til dem, der ikke er bundet af forbrug, men af fattigdom – og uden TV, radio, vaskemaskine, brusebad, økovarer i plastikindpakning og mulighed for at udskyde familieforøgelsen til udlevet ungdom og endt uddannelse.

Vi betragter deres enkle livsstil og drømmer om den nærhed, de har til hinanden og tager en usynlig flig af deres kultur med hjem. Hjem til friheden – der fortrænges af en usynlig flig fra en anden kultur!

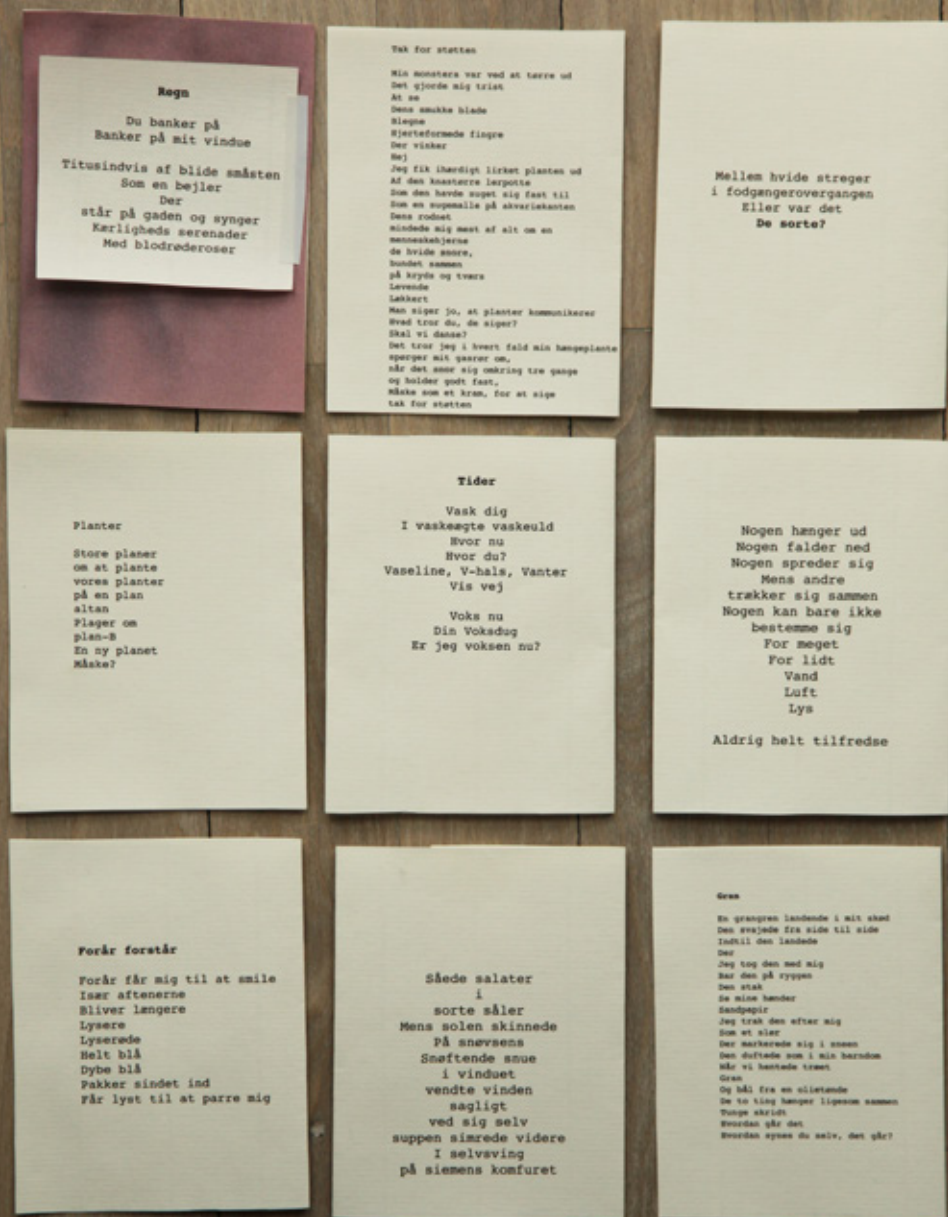
SUZI ELENA APELGREN, 58 ÅR
KULTURHISTORISK FORFATTER MED EGET FORLAG
VESTER HUSBY, ULFBORG

CORONA CATCH

Well you can't spell quarantine without u, r, a, q, t.
And you can't spell virus without u and i

**LAURA ROSGAARD, 19 ÅR
GYMNASIELEV
HOLBÆK**

TANJA CARSTENS LUND, 23 ÅR,
FOTOJOURNALISTSTUDERENDE,
KØBENHAVN N

KRONEVIRUS?

Far out for enden af DK sidder jeg og lytter til vinden ruske i forårshuset og Eric Claptons "Unplugged" – 75 blev han den sidste dag i marts og graffiti blev opfundet, da han greb spaden og blev berømt: "Clapton is God". Aber, det nytter næppe, at bede ham om godt vejr og corona borte for good. Strange days siger alle, og Doors gjorde det for herrens og fruens mange år siden. Dørene til erkendelse – er det det? Min unge gamle ekskjæreste skriver fra Schweiz, at det er naturens og dyrenes hævn over os.

Vores ven skriver fra Brooklyn, at han er syg, men "hopefully I won't have to go outside to the hospital."

Jesper skriver fra Malawi, at endnu er ingen døde af coronaen dér, men han er som udsendt fra Røde Kors i karantæne, før han kan komme ud og hjælpe med de andre vilde kriser, som desværre ikke er forsvundet fra verdens overflade – "blot" fra mediernes. Min gamle kollega fra Sofiedal, Manfred fra Flensborg nu i Israel – hvor de ortodokse ikke vil lytte – svarer ikke, og jeg håber, han blot er sur på mig, fordi vi ikke har besøgt dem – endnu.

Gio fra Italien, bor i London says: "There is too much confusion here, can't get no relief"

Vi voglio bene William – barnebarn – siger: "Vi er på rette vej" – på vej hen til øde legeplads i Sønderborg.

Gitte siger: "Kom nu i seng."

Når nu det her er ovre – og vi er her endnu – så vil vi sgu erkende og lære, og så skal vi dæleme ud og rejse og se hinanden og ha' brugt nogle skejser, så vi kan få BNP og verden i sving!

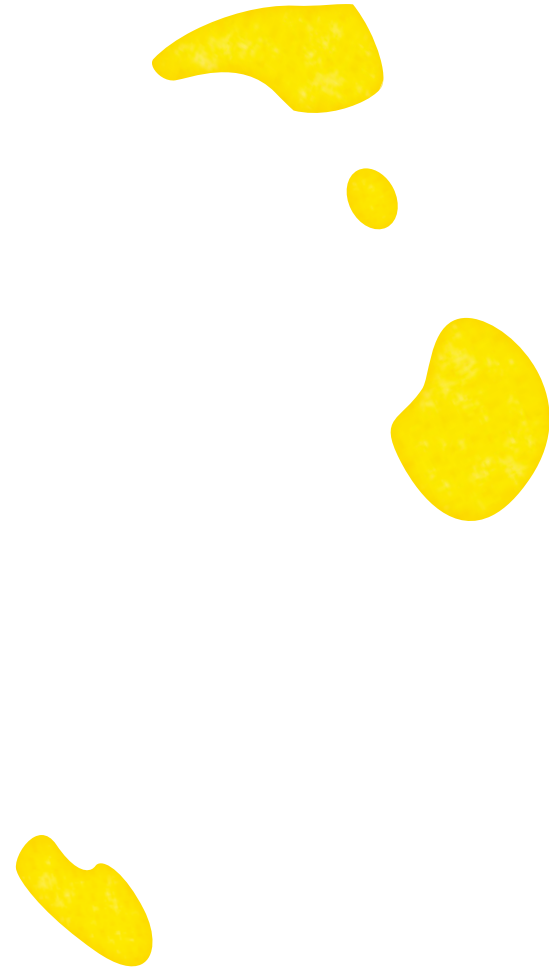

MORTEN BERDIN, 60 ÅR
BIBLIOTEKAR
KRUSÅ

SHUTDOWN

Tempoet sættes ned vi slentrer vi løber ikke
lad os google hinanden side by side by side
du i dit lille hus jeg i min lejlighed
jeg i containeren du i dit herberg
coronatavse gader lygterne slukker en ad gangen
kaffe har vi kat på fødderne
ingen flygter herfra
eller til vores lukkede grænser gaffatape
over alle revner spritte fingrene og alt de berører
der er så fredeligt
i et lukket land slukke for gulvvarmen inden jeg går
hopper på det allersidste tog der forlader byen
er det fred når ingen børnelatter runger når caféer tavse
holder maskinerne slukkede når ingen bomber forstyrrer
når pandemien truer os væk fra festivaler, frisører, fly

En kasse fred uden noget indeni
en kasse fred at pladre næsen i
til tankerne går i hvid
hvorfor eje mere end en enkelt kniv
er fredeligt lydløst
og en lejr med 1.500 telte
til 12.000 voksne og 8.000 børn
er aldrig fredelig nok til at fuldende tanken
om krig mellem mennesker
og virus

**CINDY LYNN BROWN, 46 ÅR
DIGTER OG OVERSÆTTER
ODENSE C**

VI REDDER VERDEN PASSIVT

På den ene side råber naboen af sin teenager.
Nedenunder et sted er der en baby, der græder.
Jeg har selv lige puttet mine børn i anstrengt påtaget sindsro
og sidder nu og kvæles langsomt af indestængt frustration.
Udenfor lyder sirener.
Verden er i spænding. Ophobet spænding.
Og en krampagtig klaustrofobi lægger sig tungt over landet.
Vi drikker rødvin og poster billeder af hjemmebag og gamle
dage i socialt samvær og på ferie.
Dem, der har hund, nyder friheden i at lufte den et par gange
om dagen.
Vi andre holder os så vidt muligt inden døre.
Kærester elsker og hader hinanden og os, der bor alene, er alene.
Vi redder verden passivt og drukner i følelser af destruktion.

**MAJA-HELENA FRANCISCA CLAVER, 31 ÅR
STUDERENDE, KLASSISK GRÆSK
KØBENHAVN S**

Kuk-kuk Corona

I en lejlighed ligger Far på en etage og arbejder i et par lange underbukser med en del fjærter i stoffibrene, det styrker en helt særlig hjemmearbejdsfornemmelse og har derudover en tryghedsskabende effekt i disse krisetider. Hvert femte minut kravler et hak af et host op og ud af Fars mund og borer sig gennem samtlige vægge, ind i et øre, sætter sig bag et øjeåble og trækker i dets nerver. I et andet rum leger Drengen for en gangs skyld selv; Popper flyver højt, falder blødt og dør igen og igen. Intensiteten af faldet er stigende, Popper skriger smertefuldt da han crasher med flyveren, i luften hvirvler de i slowmotion for til sidst at styrte direkte ned i sofaens gab. En flok astronauter farer til og får bugseret den kvæstede pingvin op på deres rumfartøj. De må skynde sig, de må til Månegalaxen. Mor kravler på væggene, hendes krop klør, hun sidder fast oppe under taget, lige under vinduet i en solstråle. Hun lugter af sved. I dag har hun forsødet situationen med 17 kopper kaffe. En skulder banker mod loftet, en fod hviler på et trin, brystkasse og lår mases mod hinanden, hun snapper efter luft. HOLD SÅ KÆFT MED DEN HOSTE, råber hun. Hendes sitrende øje stopper op et øjeblik. Solen skinner også i dag, heldigvis.

**MOLLY WITTUS, 34 ÅR
ILLUSTRATOR OG ELEV PÅ
FORFATTERSKOLEN FOR BØRNELITTERATUR
KØBENHAVN N**

INMATE

Jeg har lige set et billede af folk
tæt siddende foran en café;
et skrækindjagende scenarie
som for lidt siden
blot var hverdag.
Jeg er opsummeret
i had og savn
længes efter kærlighed og ro
alt er syret til
og jeg kan knapt nok gå
eller finde plads til luft.
På gaden krydser en anden min vej
jeg holder mig til siden
det gør han også
vi smiler ikke
som fremmede plejer
vi er hinandens mordere
Som giftige slanger snoer de sig forbi mig;
menneskene
det føles koldt
at være i sin egen intimsfære
bag en glasrude.

Vi ser på hinanden
og forsøger at gætte
hvem der er farlig
"du er den"
atmosfæren er for tæt
hvem trækker vejret nu?

IDAEMILIA NØRGAARD, 25 ÅR
FRANSKSTUDERENDE OG DIGTER
KØBENHAVN S

MARTS 2020

Perioden, hvor tankerne begyndte at flyve.

Hvad mon tiden nu vil byde?

Alle de privilegier vi før bare tog for givet, men som vi ikke mere kan nyde.

Vi kan ikke længere sejle eller køre over smukke Øresund, ej heller flyve i det danske luftrum.

Fremtiden er svær at tyde.

Om du er københavner eller jyde.

Portugiser eller kineser.

Politiker eller kendt.

Den kan ramme os alle så nemt.

Det er lige begyndt, hvordan får vi det vendt og endt?

Vi må stå sammen, på hver vores måde yde.

Lytte til Mette, når hun forsøger fremtiden at tyde.

Føler for første gang at min gamle nabo ikke bliver glemt, synd vi skulle rammes først, vi burde egentlig skamme os.

En hjælpende hånd til de gamle og svage burde være en selvfølge, og ikke af en epidemi medfølge.

Håber vi på tiden efter, vil på dette emne opfølge.

I Danmark er vi vant til at ride på en velstandsfølge.

Men corona vil have sin følge.

Så mange ting vil ændre sig,

så ingen af os må kigge den anden vej.

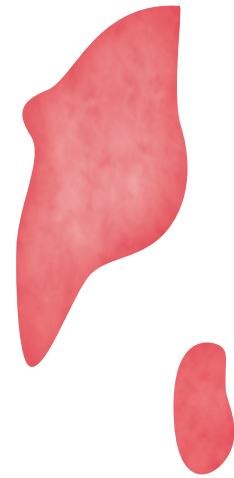
Vi skal sammen finde den bedste udvej,

én som fungerer for både du og jeg.

ANONYM, 33 ÅR
FLORIST
ISHØJ

Jeg kan høre mine børn gennem væggen,
lige nu synger de og vælter i LEGO,
og om lidt begynder et skænderi: hvem fik hovedet først,
eller hvad vi kan finde på,
og jeg sidder i et soveværelse, der engang følte som mit,
på lånt tid,
og der er ikke andet end tid, der er ikke tid til andet end
til at google
(en bjørnetjeneste er en velment hjælp,
der gør mere skade end gavn for fire menneskehjerter)
og jeg tænker på alt det, der ikke er
derinde
eller herinde.
Det værste er
at intet er anderledes
nu.

Jeg staver mig nødtvungent gennem h-u-d-s-u-l-t
i den ene artikel efter den anden og en tidlig morgen læser jeg
alligevel en besked
og tror,
at du er hundesulten,
for nye ord hører ikke til ting, der varedes al tid
og en besked ned
klik
inviterer en mand på en middag, som han har tænkt på
lige så længe, som jeg har tænkt på dig
og det værste er,
at intet er anderledes
nu.

ANONYM, 31 ÅR
VANDFALDSTALENDE HUMANISTISK NØRD
STENLØSE

TANKER FRA HJERTET

Jeg er bange
Jeg er overflødig
Jeg skal blive væk
Jeg skal isolere mig

Er jeg ensom eller er jeg en del af et fællesskab?
De siger i TV, at jeg er i et fællesskab, men jeg føler mig ensom.
Jeg levede på samme måde i flere år. Har jeg så altid været en del af et fællesskab eller været isoleret?
Svar får jeg først når rapporterne kommer næste år.
Indtil da vil jeg blive siddende i min sofa og se på andre være sammen.

AMANDA SEMBACH, 20 ÅR
STUDERENDE, 3G STX
NYKØBING F

SOPHIA MOE, 22 ÅR
BILLEDKUNSTNER OG STUDERENDE
KØBENHAVN

DEN ILLUSION DER IKKE EKSISTERER

Jeg fandt ud af, at den stjernehimmel, jeg studerede, bare var et tæppe. Den stjerne, jeg havde forelsket mig i, eksisterer ikke. Jeg troede, at verden var kompleks, men opdagede hvor banal den var, da jeg besøgte månen for første gang. Det, der er skabt, er ikke længere tilgængeligt for mig. Den trance, der er skabt, er uoverkommelig i den her tid. Og som et ligegyldigt individ, betragter jeg galakserne på lang afstand. For uden min påvirkning, er verden uændret.

Jeg troede, at jorden var centrum i universet, men der er intet, der drejer sig om mig. For i dette eventyr af kemiske forbindelser eksisterer kun ord i mine fingre. Alt dette fandt jeg ud af, da jeg besøgte månen anden gang. At blive opmærksom på denne kolossale forvirringstilstand skaber ingen yderligere forfatning og forståelse af min tilstedeværelse. For i denne dimension er jeg ingen brik i et puslespil, der ikke findes. Jeg er en social konstruktion udelukkende skabt for andres glæde, jeg har ikke valgt at være til. Men til eller ikke til gør ingen forskel.

Det eneste, jeg har, er livet og livet er ikke noget uden den mening, der ikke findes. Men den mening, jeg giver livet, er subjektiv. Meningen med livet er en social konstruktion og jeg tvivler på, at jeg overhovedet er til stede i den sammenhæng. Min mening med det liv, jeg er blevet tildelt, er at skrive de historier, der aldrig bliver læst; dem jeg finder i yderkanten af det opløste. Alt dette fandt jeg ud af, da jeg besøgte månen sidste gang.

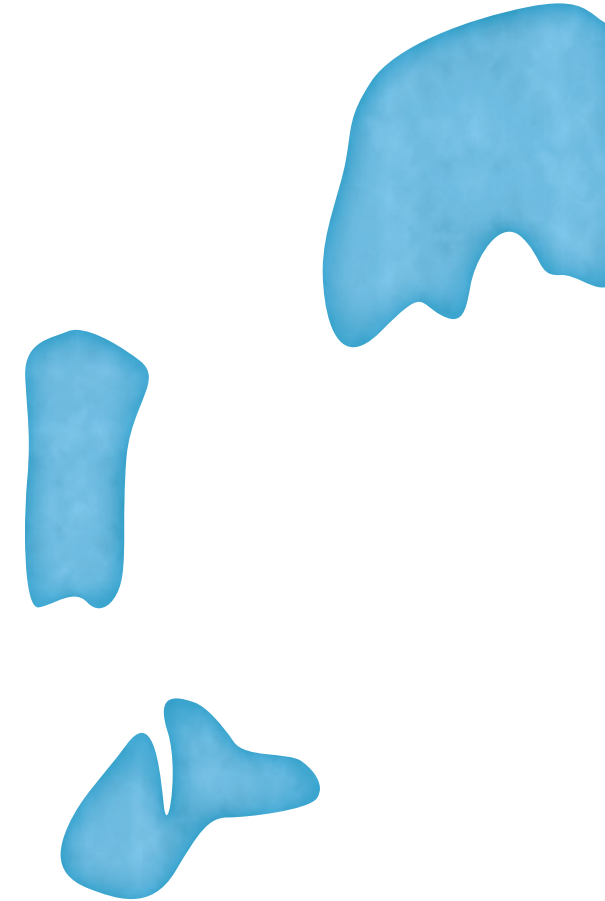
At vælge livet er en stor magt, men at vælge ikke at leve længere, er en endnu større.

MATILDE BONDO DYDENSBORG, 15 ÅR
DAGDRØMMER
FREDERIKSSUND

FYRRE DAGE

Ved udsigten til flere fyrre dage
skyller skyerne ind over mine tanker, mørke og våde.
Sveden pibler og savnet af dine varme arme,
fine øjne, vældige bryst bølger i bevidstheden.
Jeg vil bare vide, at du snart igen vågner
tæt på mig.

Min hjerne savner dine bløde ord.
Din skov af tanker, du lader gro og sno
sig ind i mine, som slyngplanter, som røgsøjler
uden at skulle forsvare, uden at lægge bånd om
min hals, som snører sig sammen ved tanken
om fyrre dage,
før vi, som blomsterknopper,
kan åbne igen.

SOLVEIG BÆZ DAMGAARD, 19 ÅR
GYMNASIELEV
ALLERØD

CORONATIDER

I disse tider
kan man bruge tiden
på ting vi glemmer.

Jeg kunne bruge tiden
på at sige de ting,
jeg aldrig får sagt
til dig.

Jeg har ikke sagt,
hvor godt jeg synes
du dufter
og hvordan
jeg næsten bare smelter
mellem dine hænder,
når din duft
rammer min næse
og du har ikke engang
rørt mig endnu.
Jeg har ikke sagt,
hvor tryk jeg føler mig,
når du holder min hånd
eller hvor hurtigt
jeg følte mig tryk
ved bare at være mig.

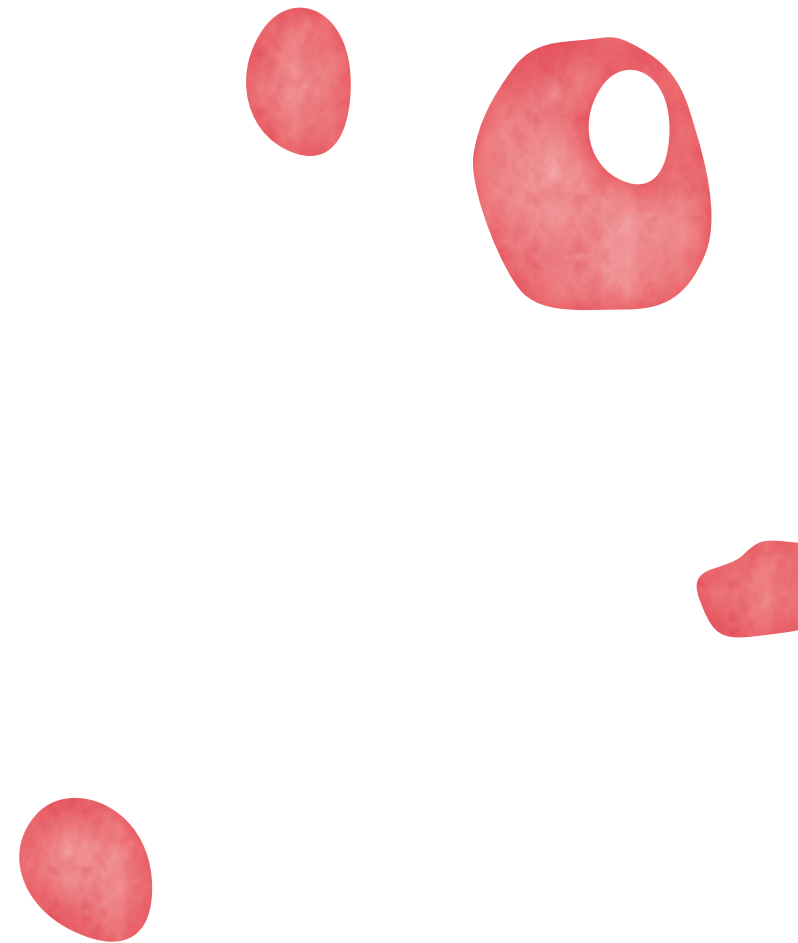
Jeg har ikke sagt,
at jeg har lyst til at sige,
at jeg er din,
selvom jeg ER jo DIN
det er ord
bare bagateller.

I disse tider
burde man
få sagt alt det
gjort alt det
man ikke får gjort normalt,
men i stedet
bliver man
lidt blå i humøret
af ensformige, ensartede rutiner.
Selvom man egentlig burde
realisere sig selv
spise sundere
dyrke sit selvværd
dyrke mere sex
cykle mange ture
og se sig selv mindre i spejlet
og stoppe med det sjove
som at se dine venner
og veninder
se mængder af mennesker
i et stort menneskemylder!
For du må ikke
komme for tæt på
kun med maske om munden
og sprittede hænder
man burde blive hjemme
man burde
holde sig inden døre
men uden at gå fra forstanden
man burde udfolde sig
kreativt
produktivt
ekspressivt
men bliv ikke for spekulativ!
Man burde gøre så meget
men selv særlige tider
sætter ikke helt gang
i en særlig formåen
Så bær over med mig!

EKSPERIMENT COVID-19

Veksler mellem
refleksionen
i ruden
og den
stillestående udsigt.
Imens nogen
sidder og spytter
radioaktivt affald
i håbløse debatter,
sidder andre
i sort stilhed
og græder
ligeGYldige glasskår.
Jeg ved
ikke
hvilken
jeg afskyr
mest:
De ligeGYldige glasskår
de håbløse debatter
den stillestående udsigt
eller blot
min egen refleksion.

EMILIE SKOVGAARD VINTHER, 24 ÅR
INDIVIDUALIST
ODENSE

Corona shut down. Post-it-dagbog

Dag 1

Fordeling af arbejde og speciale. Vejret er jammerligt. Tøj og barnevogn er hentet. Endnu ingen indkøb.

Dag 7

Holdt fri i dag. Casper mere syg. Jeg mindre. Vi kørte til Assens. Tove og jeg har plantet påskeliljer og hyacinter. Og drukket champagne.

Dag 8

Stresser over specialet og har mareridt om natten. Fra i går er dr.dk nu bandlyst i løbet af dagen. Jeg kan ikke klare flere nyheder. Har samlet bord-bænkesættet og har spist frokost i haven.

Dag 9

T løb ind i sofaen og fik et kæmpe blåt øje. Kom til at læse på dr.dk. Har sået tomater og savoykål i spirebakke. Er træt og ukoncentreret.

Dag 10

Kettle Kelly i haven. Vi har malet træværk, sat knager op, sat redskabskroge i skuret. Casper nyser en masse. Og vi har sat nye spots i loftet i gangen. Har været lidt mut.

Dag 12

Har talt mine post-its. Har til en lille måneds tid endnu. Forhåbentligt varer det ikke så længe. Stresser over specialet. L sover på maven af Casper

Dag 19

M. Frederiksen holder pressemøde i dag kl 17.30. Måske med en genåbningsplan? Har læst Caspers kommentarer og er lidt nedslået og kan ikke helt overskue det dumme speciale.

Dag 28

5. uge. Jeg græder. Den hverdag T og L skal tilbage til er så hård og uretfærdig. Konstant opdeling og afstand. Jeg er så ked af, at de skal være en del af det her.

NANNA THORIN, 31 ÅR
ANTROPOLOGISTUDERENDE
ODENSE

Første gang, Cecilie så Girls på HBO, sad hun på sofaen og hulkede efter det sidste afsnit, mens hun havde lyst til at ringe til alle sine veninder for at fortælle dem, at de var de vigtigste mennesker i hele verden. Nu er hun i gang med anden runde, midt i sæson fem, og denne gang bliver det dobbelt så slemt.

Samtidig er hun igen nået til sæson to i Orange is the New Black. Cecilie har altid haft svært ved at skelne sæsonerne fra hinanden, men engang, hvor hun var fuld, insisterede hun på, at hvis hun endte i sådan et fængsel, så ville der ikke gå længe, før hun blev lesbisk. Sådan var hun bare.

Det var også kommet til en masse indrømmelser under Game of Thrones, ikke mindst i første sæson, da Khal Drogo var med i hvert eneste afsnit. Cecilie har set de første syv-otte afsnit mange gange. Hun skipper hele tiden frem. Mest sent om natten.

Sex and the City bliver brugt som brød i en sandwich. Når Cecilie har klikket ubeslutsomt rundt i en times tid, strander hun på et tilfældigt afsnit af SATC, der bliver til et mini-maraton. Nogle nætter kører der afsnit til solopgang. Hun har ikke slået autoplay fra.

Det var midtvejs i tredje sæson af Outlander, at de kom op at skændes. Fordi Kasper tjente penge, og hun var på SU. Det var fjerde skænderi den dag, femtende skænderi den uge. Det endte, som det måtte.

Nogle dage senere flyttede hun ud. Det er tre måneder siden nu. Cecilie ser HBO hver eneste dag. Især efter virussen er kommet. Hvad skulle hun ellers lave?

Det er snart den 1.

Kasper kan nok ikke finde et bedre tidspunkt at ændre sit password på.

#coronautiskefortællinger

**A. SILVESTRI, 42 ÅR
FORFATTER
KØBENHAVN N**

Den lille lejlighed i Nordvest.
Mit eget fortress of solitude.
Her lugter af tobak og vanish.
e-mails og overspringshandling.
Kedsomhed og gamle vinyl,
hudsultne ligger vi på vores sofaer
i hver vores 1930'er-lejligheder
mens nyhederne og Modern Family
brummer simultant, men ude af takt.
Vænnede sig hurtigt til ensomheden,
mens tosomheden altid føles mere tiltrængt,
når muligheden slet ikke findes.
Køber kartonvin og
økologisk svin.
Glæder mig til weekend.
Måske skal jeg barberes.
Frygter ikke feber,
men bekymrer mig for verden og min kioskmænd Singh
smiler når jeg henter cigaretter.
Det samme gør jeg.

**PEDER HELMS, 27 ÅR
PROJEKTMEDARBEJDER
KØBENHAVN NV**

Siden pandemien blev nærværende, har jeg været fraværende. Følelseslam. Det eneste, der afslører, at jeg føler, er min vejtrækning, som jeg holder inde, som ville følelserne overfalde mig, hvis jeg gav slip. Indimellem, især når jeg er ude, tager jeg en indånding og udånder højtlydt for at forbinde maven igen og minde mig selv om, at det er sådan man gør. Det er sådan, man trækker vejret. Jeg glemmer det hurtigt igen. I gården på Nørrebro undrer det mig, at der ikke er flere mennesker. Vi dukker op efterhånden, tøvende, smilende, læsende, rygende, kaffedrikkende, og siden dukker også cirkusartister og sangere op. Min hud brænder, når forårsolen står højest. Jeg læser i en bog af Peter Øvig, mens klavermusik akkompagnerer i høretelefonerne og jeg drikker en kold Coca-Cola. Om aftenen åbner jeg mine vinduer og lader den særlige forårsduft, som forårsluften bringer med sig, omfavne. Den samme duft omfavner mig, da jeg lægger mig til at sove i nyvasket sengetøj, der for første gang i år er tørret udenfor. Men jeg kan ikke sove. Månen er rund og snart fuld og dens lys omslutter mig, som det har gjort før, og som det vil gøre igen.

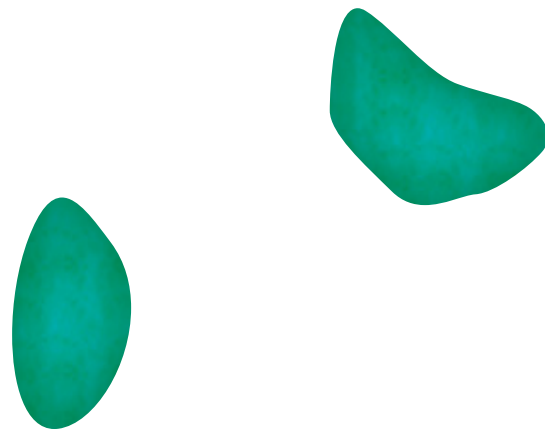
Via Messenger, Skype og telefonopkald følger vi med i hinandens liv uden at være til stede. Det skal vi holde fast i på den anden side, aftaler vi. Jeg forsøger febrilsk at fornemme nærheden i fraværet. Stemmerne er det eneste, jeg kan holde fast i, der stadig afslører og erstatter fraværet. Øjenkontakten lader sig ikke gøre, men føles malplaceret i et videomøde.

Nuet, som vi ofte prøver at komme i forkøbet, har indhentet os. Mens samfundet åbner langsomt op, kæmper flere for ikke at lukke ned. Drømme, der er blevet til virkelighed, skal ikke forsvinde. Initiativer udfolder sig og onlineuniverser opstår. Alle kan vi lade os inspirere af hinanden for tiden. Mennesker, der har gjort livsdrømme til levebrød og mennesker, der kæmper

for velfærd i et samfund, der på ingen måde er som det plejer.

På Assistens Kirkegård smiler en mor med en barnevogn til mig. Jeg smiler tilbage og mærker, hvordan solen og bevægelse gør noget ved mig. Kirsebærtræerne er sprunget ud flere steder og bladene drysser let i takt med vinden. Det er, som om alting bedre kan rummes, når kroppen er i bevægelse. Jeg klatrer op i et træ, hvor jeg sidder nogle minutter, inden jeg hopper ned igen. Tankerne bevæger sig i takt med mine skridt og bliver de hængende, bevæger jeg mig stadig. Jeg passerer katten af sten, John Kørners gravskulptur af Master Fatman, hvor nogen har placeret et par solbriller og en lyserød boa, og H.C. Andersens gravsten, som er delvist dækket i sollys.

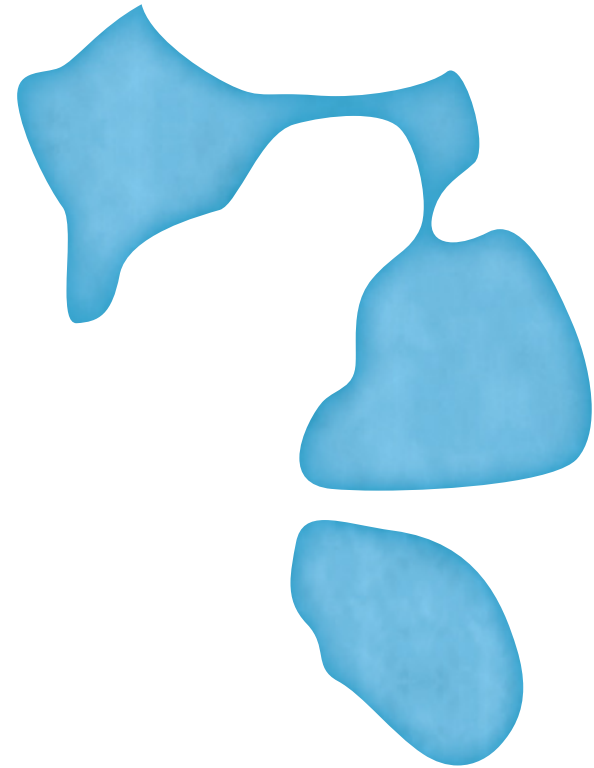
Sjælen kan ej dø, står der på den.

MELLEM RUM

mellemrum
med jævne mellemrum, med lange mellemrum, med regelmæssige
mellemrum
luft imellem
luftrum
hulrum
tomrum
plads
pause
afstand
hul
gab
spalte
sprække
space
spring
mellemtid
tidsrum
fra tid til anden

interval
frekvens
overgang
passage

**DORTE FÆNØ MONDRUP, 41 ÅR
DELTAGELSESENTUSIAST
KØBENHAVN NV**

Ensom, alene, indendørs, social distanceret, kedsomhed.
I bruger alle disse så negativt,
men min sjæl har tryghed i disse ord.
Min sjæl har evnen til selvkærlighed.
I, flertallet, ser alt gennem briller, hvor verden fremstår unormal.
Normalen defineret af flertallet.
Jeg ser en verden efter min sjæls egenskaber.
Comfort in Solitude, Komfort i ensomhed.
Er jeg den unormale eller skal i bare tilpasses den nye normal, min normal?

**LAILA EL MANITI, 29 ÅR
LIVSNYDER
KOKKEDAL**

PÅMINDELSER OM VIRKELIGHEDEN

Påskeliljerne står i fuldt flor i haven.
De står gult og stolt i den milde forårsbrise,
ubevidst om den smerte og angst, som hersker over nutiden.
De gror mod solen, imens mødre må agere i desperation.
Der er kun mad til to,
men der er tre sultne munde at mætte.
De svajer til hospitalsmaskinernes bip bip biiip...
Blomsten er en påmindelse om virkeligheden.
Om at til næste år vil haven også stå i fuldt flor med påskeliljer.

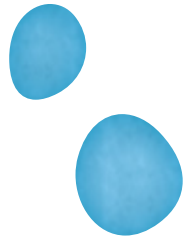
Hver aften går solen ned i vest.
Omkring klokken syv males himlen med en kunstners pensel,
som et billede på vores savn og håb.
I går brændte himlen med røde og orange farver,
da en far blev træt af børnenes krav om konstant opmærksomhed.
I dag er himlen lyserød. Og lilla.
Den trøster en frustreret datter, for nu er frisøren også lukket.
Solen er en påmindelse om virkeligheden.
Om at hver morgen står den op for at gå ned i vest hver aften.

Mit værelse er en påmindelse om virkeligheden.
På mit skrivebord ligger der en kalender
markeret med fødselsdage, som må fejres på Facebook.
Og i mit skab, bagerst i hjørnet, ligger studietrøjen krøllet sammen.
På ryggen står navnet på en by, som jeg aldrig kommer til at besøge.
Vores virkelighed er smerte og angst, savn og håb.
Men vores virkelighed er også påskeliljerne,
som vil pynte til næste år igen.
Og solen, som altid vil male vores himmel.

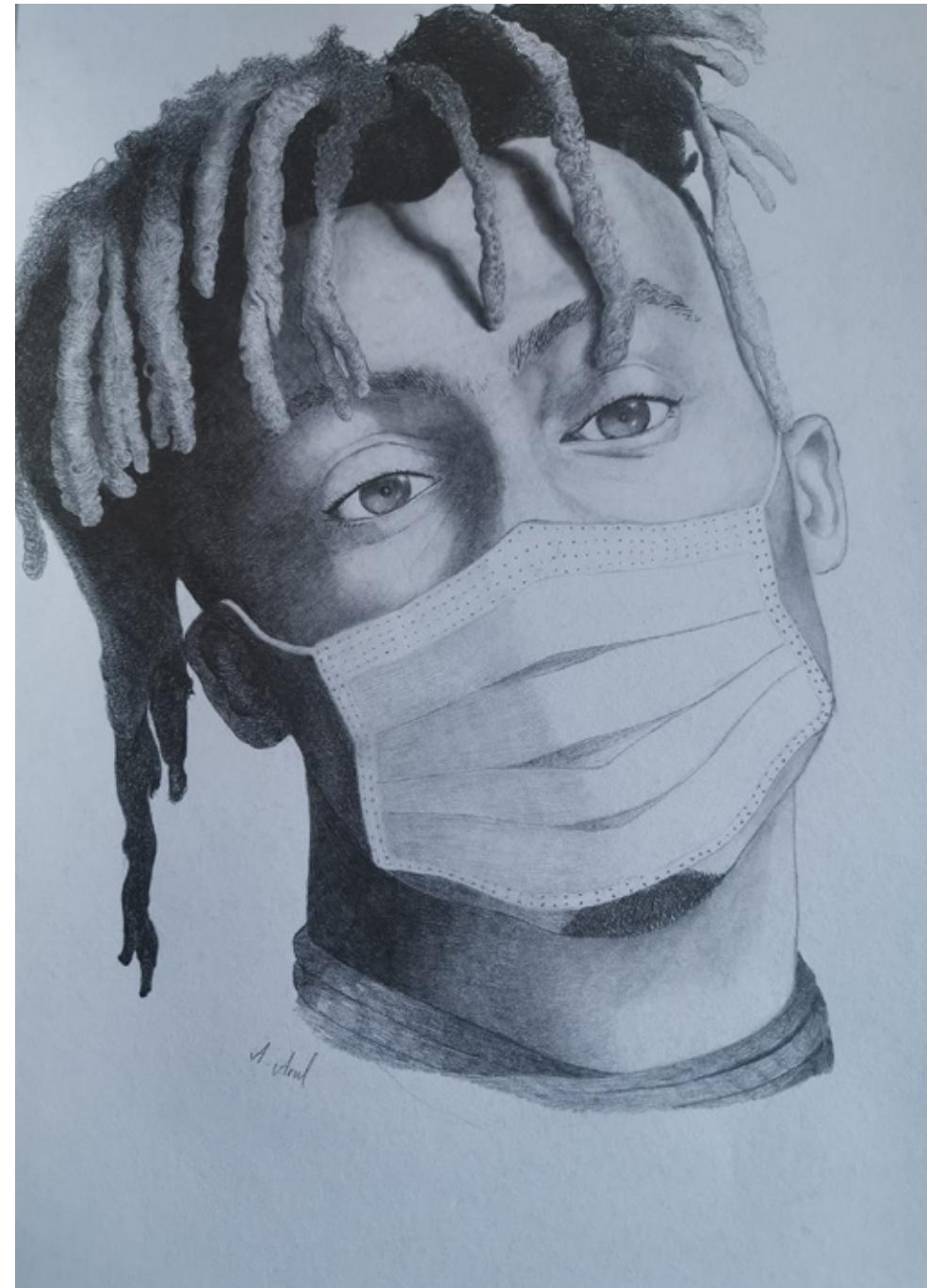

**AMEERAH AMAANI CHAUDHRY, 17 ÅR
GYMNASIELEV
BIRKERØD**

**STAY
HOME
SAFE**

**ANOJHAAN ARULMURUGANANTHAVADIVEL, 23ÅR
LÆGESTUDERENDE
GENTOFTE**

DRØMMEN OM EN NÆR FORTID

Alting handler om død disse dage, død disse dage er
vilkåret, har altid været vilkåret
COVID-19 som den benævnes
er et sort opstød af tal og masker
har gjort os klimatisk tilpasningssvage for nu
jeg benævnes ikke som arten homo sapiens, betegnelser på
latin er kun
brugt af lærde, forbeholdt kategorisering af arter, fænomener
homocentrismens omsluttende greb om Jorden
vi søger efter en fælles historie
ikke min historie spundet ind i et tværkulturelt kaos med
massedød, undertrykkelse
snæversyn
men en global historie om os i isolation

Et potentielt blik på postapokalypsen gennem vinduet
udenfor er massegravene, skøjtehal-kapeller, overforbrug af
toiletpapir
udenfor stjæles håndsprit, mundbind og engangshandsker
de letsindige hamstrer ikke, tager ikke afstand, er ikke
ængstelige
morgendagen skal nok komme
hvem havde forudset, at Netflix ville streame med 25%
dårligere HD-kvalitet?

De sultne hamstrer ikke, der skal være nok til alle, stærke som svage
de tungsindige fylder forrådskamrene med minder, avisudklip
fra trange tider
hvem der bare kunne få besøg af sine børn og børnebørn
et akkompagnement til fuglesang og statistikker og
nyhedsstrømmen
drømmen om en nær fortid
men vi er reduceret til software af tvivlsom HD-kvalitet
digitaliseringen skal oppe sig
ommøblering af cyberspace sker simultant med
ommøblering af vores liv

Vi genovervejer vores fortid, vores fremtid
mest af alt om vores eget selskab kan blive for meget
søger solstrålehistorier under en klar forårshimmel
vi må da kunne finde én
alt imens supermagterne pudser glorieerne
omdirigerer historierne
betoner dødstillene med krigsterminologi
bilfabrikker skal producere respiratorer
medicinalindustriens kapløb
et retorisk indgreb, der minder om
sympatisk adfærdskontrol
"Vi står sammen hver for sig"
VI ER GLOBALE HVER FOR SIG
på skærmen ses fastsvejsede døre og vinduer
folk overladt til den visse død
i højtalerne er desperate råb om hjælp
nyhedsoplæsere
et glemt kontinent
måske er det Jordens eget forsøg på
udrensning?

HAZEL GEZEN, 28 ÅR
HOMO SAPIENS
BRØNDBY STRAND

MELANKOLI

When you write, you feel you live life. Everything makes sense when you write. It is like making music, you can't hear the notes in the open, but you can sense them. In your mind, they are making a small melody. Every poem, every novel, every quote has a melody. You need to get it out. That, which keeps making you frustrated. You need to find that place to breath, to let it out. Give it time. You'll find it.

En smerte. En nydelse. En forundring. Et sted fyldt med minder, som træder hårdt frem i mørket. Ikke nødvendigvis mørket, men også lyset. Melankolien i lyset. Tankestrømmen fylder op i dit hoved og du får svært ved at ånde. Jo mere tårerne presser, jo mere gør melankolien gavn. At fordybe sig, at bryde ud. En deprimerende tilstand, hvorfra kreativiteten udspringer.

De små erindringer, man sætter pris på, er tydeligere, alle formår at værdsætte, hvad de har og hvad de fik. At værdsætte naturen og dyrelivet. Erindringerne gør dig følelsesladet. Det ulidelige savn. Ensomheden må man betragte som ens ven. Der er håb og lyst til at tro på mennesket, tro på universet, tro på os som civilisation. Tiden er ikke afhængig af mennesket, men mennesket er afhængig af tiden.

Det tunge slør løfter sig fra horisonten. Livets små skabninger er små, men mægtige. Den grå dyne åbner sig. Gør plads til de trygge og spektakulære farver. Den lyse energi, det positive. Skyernes formationer breder sig ud på himlen og tager imod solens varme stråler. Men den mørke side er ikke lyst op. Den har også en mørk side af sig selv, den lille og så uskyldige sky. Dens bløde og runde former gør dens ydre fejlfri. Den hvide og lyse farve er ren. Renligheden kan hurtigt gøres beskidt.

Isolation, refleksion, depression, taknemmelighed og melankoli betegner denne tid. Denne melankolske tilgang til verden, der sætter spørgsmål til den større universelle tilgang til livet. En læringsproces til menneskeheden. Man kan ikke skabe fremtiden uden fortiden. Vær ét med universet.

IDAEMILIA NØRGAARD, 25 ÅR
KAROLINE-MARGRETHE HJERL-HANSEN, 25 ÅR
STUDERER KUNSTHISTORIE,
ARBEJDER PÅ TEATERMUSEET I HOFTEATERET
KØBENHAVN S

et Gækkæbrø til Kærs... S/SKILAND

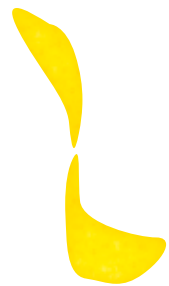
Barbara og Niels Erik
 Gæk-gæk for året
 der er gået gække-lak
 I gaderne er gæst friheden
 blevet til en kakkelak
 For herhjemme kukkelurer vi
 I karantæne tid
 Vi holder af hinanden,
 Om det driver os varvid'

Og vi ser frem
 til frihed og solbrun hud
 om der så må gå -
 vinter og vår
 til at blomster
 springer ud
 på markerne,
 på løse skjorter,
 og i vores vide hår

Vi krydser alt hvad krydses kan
 når I vender hjem fra sushi-land
 med store smil fra glade dage,
 har corona-bølgen brusset af -
 Og efterladt sig lyse nætter
 og alle skovens søde væer

men indtil da,
 lad dette være
 et løfte om
 at vi skal passe på
 at aldrig skilles igen

vi finder fred i farvandet
 og forsøger at fortsætte
 i denne søre rytme
 Mon I vores navn kan gætte?
 ;)

.....

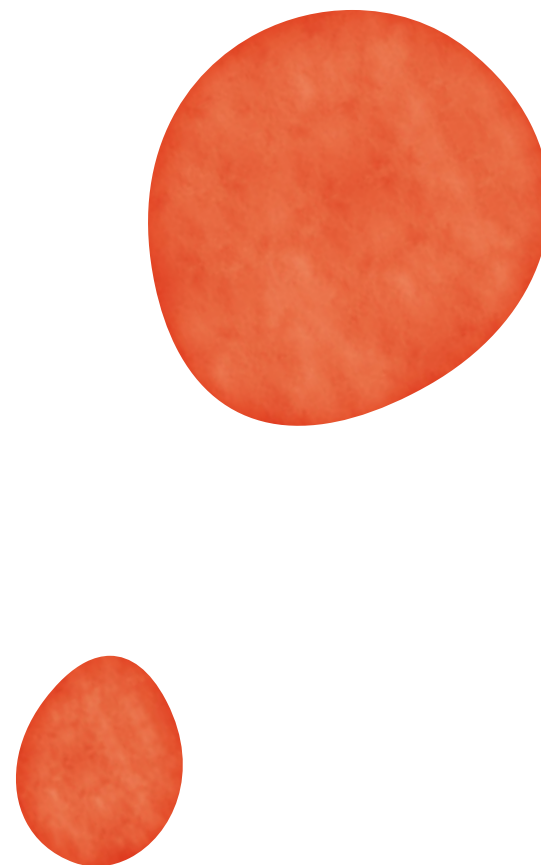
Solen går så nænsomt ned,
man skulle tro, at den ikke tør,
men det er jo også sandt, at ingen ved,
hvad der står bag morgendagens dør.

Mine tanker spænder ben for hinanden,
men de, der går fri, løber ukontrolleret –
det er umuligt at forklare tilstanden
selv som velinformeret.

Jeg prøver med lidt sund fornuft,
men træerne blafrer ikke længere i ro og mag,
og den hårde luft
varsler et ubegrænset ubehag.

Dog falder snefnuggene fra stjernerne
som små glimt af håb,
der lander blidt på kinderne
med et fredeligt opråb.

Alt imens den mørke himmel nu er stille,
og naturen trækker vejret helt glat –
jeg tror, den vil fortælle,
at vi nok skal klare os igennem endnu en nat.

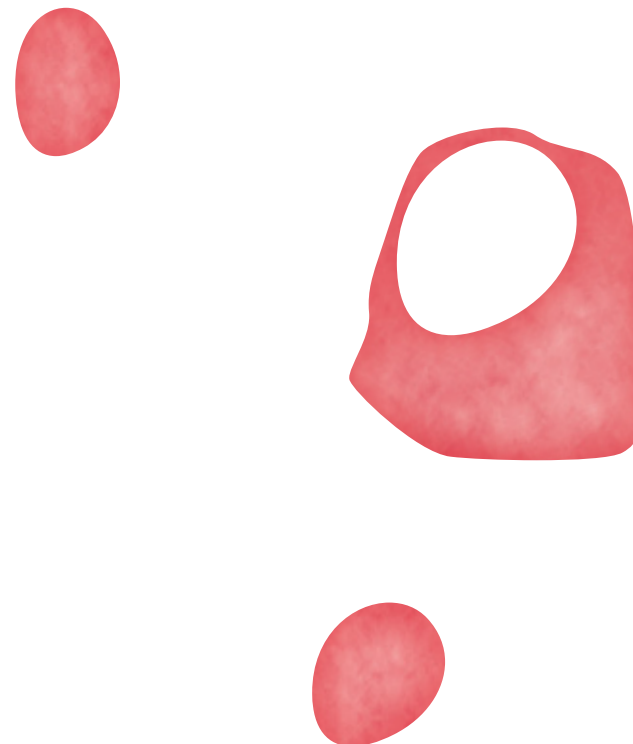
**SELMA NICOLINE SHAHEEN SCHMIDT, 17 ÅR
STUDERENDE
VÆRLØSE**

Jeg sidder med en rugbrødsmaid i den ene hånd og min mobil i den anden i mit eget lille arbejdslokale. Foråret er begyndt at titte frem og små solstråler har fundet deres vej til mit bord, men dem er jeg nødt til at ignorere. Jeg har åbnet både min kalender og min to-do-liste på mobilen og er i fuld gang med at planlægge arbejde, madplaner, træning, venindeaftaler, lægetider, kursustid, rengøring, legeaftaler til børnene, en kaffeaftale med manden, familiebesøg og tid til at læse bøger, for jeg skal jo ikke glemme at have øje for selvudvikling. Klokken ringer, min pause er slut og jeg vender lettere forpustet tilbage mod klasseværelset.

Men sådan er det ikke længere. Corona har revet mig ud af mit hamsterhjul. Nyhederne om en virus, der spredte sig i Kina, virkede så uendeligt langt væk, jeg sendte det lidt tanker og trak på skuldrene, for Danmark plejer jo altid at gå fri af større katastrofer. Virussen rykkede dog tættere og tættere på og med ét var samfundet lukket ned.

Det, som virkede så fjernt, sætter nu konkrete spor i min dagligdag. Alt er lukket, min lange to-do-liste er annulleret og de travle morgener er erstattet med en smoothie. Min "mig-tid" med træning, veninder og kurser er erstattet med børn, hjemmeskole og arbejde hjemmefra.

Vi er tvunget til at være sammen i kaos og harmoni, i konflikter og opture og det er jeg egentligt taknemmelig for, for det har givet grobund for en spirende styrke, som jeg vil tage med mig ud, når samfundets døre åbner op på ny. En styrke, der bekræfter mig i, at familielivet er krævende og givende, men sammen er vi bedst.

**HEIDI MØLLER, 32 ÅR
FOLKESKOLELÆRER
SØBORG**

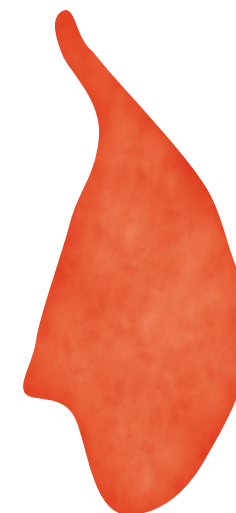
Hvordan reagerer vi borgere egentlig, når der sker en så stor omvæltning i samfundet? Vi hører om det i artikler, debatter og det mærkes i samfundet. Den udvikler sig i øjeblikket hele tiden. Skal der spares eller hamstres? Vent. Jeg prøver igen.

Skal du tænke på andre end dig selv eller skal du være f*cking egoistisk? Skal du skide på regeringen og forholdsreglerne? Skal du være så f*cking ligeglad, som du i så skideperfekt til at være? Vent. Tonen.

Er det okay af regeringen at benytte sig af overskriften: "Landet lukker ned"? Er det okay at få os til at skide i bukserne? Du hørte ikke pressemødet til slut for netop at handle så motherf*cking stort. Hvis du smittes, kan kapaciteten på landets intensivafdelinger ikke følge med. Det er DIN skyld. Og her har du en tro kopi af din egoistiske indkøbsliste:

2 x poser æbler
3 x minimælk
2 x skummetmælk
6 x bananer
faxe kondi 1,5 liter
fanta 2 liter
36 x toiletpapir
7 x toastbrød
2 x rugbrød med kerner
6 x rugbrød uden kerner
17 x frysepizza
2 x flåede tomater
29 x nudler
21 x køkkenrulle
7 x gifler
64 x dåsemad

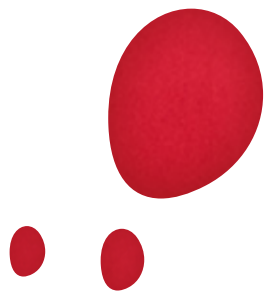
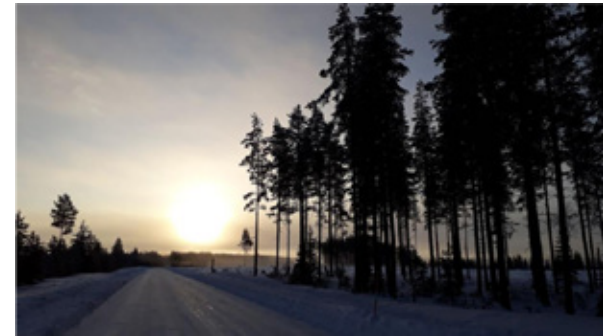
Lige nu er 1261 pensionerede læger klar, hvis der mangler hjælp akut. Det kan ikke være rigtigt. DET KAN IKKE VÆRE RIGTIGT. Med det sagt, så skider du stadig på systemet. Tro det eller ej. Du er én af de mange, som handlede så motherf*cking stort ind. Du er en af de mange, som stadig mødes uden at holde de forbandede to meters afstand og mødes med flere end 10 personer. Skam dig. Skrevet til mig selv.

SEVINC TUMTURK, 16 ÅR
STUDERENDE
FARUM

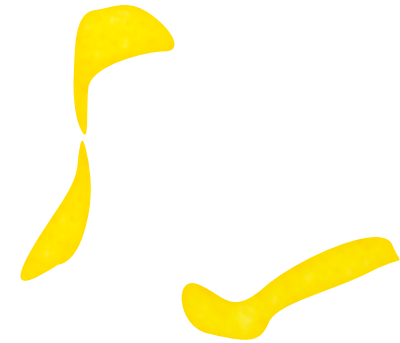
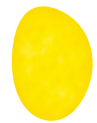
AFVENTER

Klodens tomme asfalt afventer
Nogen håber
Verden genopstår
Som en anden

JANE ASCHLUND, 48 ÅR
PROJEKTMEDARBEJDER
VEDSKØLLE

Jeg savner synet af solens stråler glitre på svanernes fjer.
Og smilene der genoplader vores forglemte forårsskær.
For ikke at nævne foreningen af de mange kære fra fjern og nær.
Men i denne Corona truede sameksistens,
graver jeg lykkeligt savnet tilbage i mit sind,
når prisen truer samværets blivende
eksistens.

**ZAYNAB AHMAD, 23 ÅR
STUDERENDE
KØBENHAVN Ø**

det føles som at dryppe
ned ad en blomst;
det er lampen, der
farver mit tøj
og bånd

og græsserne siger,
ja mit, som alle fem,
dybder, alt gemt heri

og det store sig smelted,
og således formerne,
i dagslys;
og jeg så
kronblade finkle
i himmel og is.

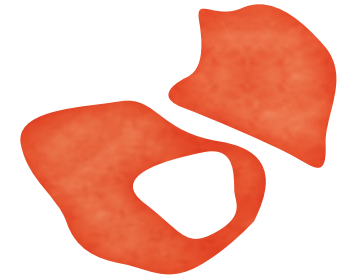

**KASPER BERGHOLT, 41 ÅR
TIL STEDE
KØBENHAVN V**

KAN MAN BLIVE BANGE FOR SIN EGEN SKYGGE?

Det var torsdag ligesom så mange andre torsdage – dog med den forskel, at Danmark var lige så lukket som min bærbare efter en streamet forelæsning. Skærmtrancen skulle brydes, og uldsokkerne blev erstattet med løbesko.

Jeg bevægede mig ned mod den omhyggeligt ensrettede sø. Abstinenser på grund af manglende menneskelig interaktion, fik mig til at smile til de forbigående. Hvad der skulle have givet en varm fællesskabsfølelse, medførte i stedet fornemmelsen af at træde på privat grund. Den tur, der skulle være som den plejede, blev i stedet til en spurt direkte ind i et socialt stødhegn, hvis elektriske impulser skulle virke som en konstant påmindelse om at holde fysisk afstand – men også medmenneskelig distance.

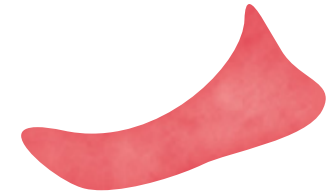
Værre var de blikke folk sendte, når dårlig kondi gav anledning til et lille, diskret host i albuebøjningen. Folk vendte sig om af rædsel for smitten. Jeg blev smittet med rædslen. Det indre flugtdyr vågnede, og et behov for at returnere mod min sirligt afsprittede hybel fyldtes i mine årer.

Midt i adrenalinsuset bemærkede jeg en mørk silhuet nærme sig. Vedkommende var for tæt på. Alt for tæt på. Jeg mærkede en oprigtig irritation. Hvilket ignorant menneske kunne dog finde på at invadere mit rum? Jeg vendte hovedet for at se, hvem det var. Til min store forbavselse var der ikke nogen. Det var min egen skygge.

**SOPHIE BRONDT SALBY, 20 ÅR
EGOSTRIKKER OG MEDICINSTUDERENDE
KØBENHAVN**

DAG 29 TO DO-LISTE

- Gå en tur i solskinnet. ✓
- Lave en times yoga. ✓
- Slukke telefonen (noget af tiden). ✓
- Lære at lave mindst én pesachret (skulle måske have været i forgårs, men det bli'r helt sikkert i dag!) ... (ups, i morgen)!
- Face time med min hund. ✓
- Få genopfrisket mit tyske sprog.
- Rengøre lejligheden (✓)

DET JEG ER SMITTET AF

smittet af at lindre den lidende
af at fange den faldende
og standse den synkende.
dét er
hvad mit unge kvindelige lægehjerte
lider af
Dunker af
Svulmer af .
bag min maske, visir og handsker
og i revnerne
på mine oversprittede
brune hænder
vil du kunne fornemme
at dér
hvor jeg kommer fra
tror vi på
at den
der træder i kampens hede
beskyttes ikke kun af
skjoldmuren om kroppen
men lige så meget af
hensigten med kampen.
Så jeg lukker øjnene
kigger indad
og træder ind på iso-stuen
for at smitte min patient
med det jeg er smittet af.

USWA NISSAR ANJUM, 33 ÅR
LÆGE
HVIDOVRE

NÆSTEN UBERØRT...

I disse tider er en bøjletandlæge min eneste fysiske berøring. Aldrig har jeg været så glad for at gå med bøjle. Hvem skulle have troet, at netop dén skulle være min redning fra uberørtheden? Hud mod hånd (forsvarligt beklædt i plastikhandske). Jeg skal også have tappet blod denne måned. Hospitalet har brug for min blodtype. Jeg har brug for berøring.

Jeg er en person med hudceller, der lever og ånder i mødet med andre menneskers hudceller. Det er sat på spidsen. Men hånden på mit snart blodfattig(ere) hjerte, så måtte jeg forbi Matas for at købe en bio-lotion – så meget klør det i huden efter at røre et andet menneske. Kan man få hudeksem af for lidt berøring? Skal jeg til at gå med briller, fordi mine øjne bliver overanstrengt af at skulle se, men ikke røre?

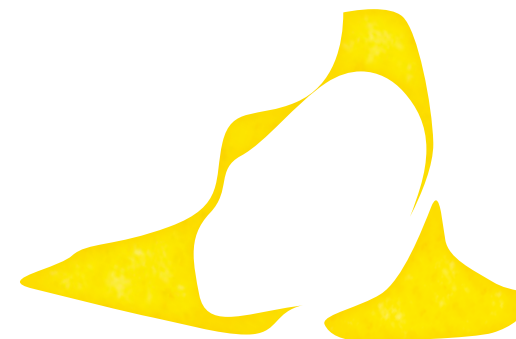
Når verden igen bliver klar til sådanne små ubetydelige spørgsmål, så spørger jeg en læge. Når verden igen bliver fysisk eller rettere sagt når jeg selv bliver fysisk med verden. Hvad var det nu, Kant sagde? "Jeg rører, derfor er jeg". Næsten uberørt, men tusind gange rørt indeni.

CATHRINE PRIIS RASMUSSEN, 35 ÅR
BIBLIOTEKAR
VANLØSE

RAMADAN I CORONA

Jeg savner
en middag i traditioner:
Vandmelon med feta, ris i bananer.
Karry og koriander,
kammun og en månekalender.
Mine venner er en buffet af traditioner.
Kultur fra deres mødre og fædre og mødres mødre og fædres fædre
bragt til vores filmaftener i københavnerlejligheden ved Bispebjerg.
Her diskuterer vi kærlighedsritualer og forbudte scenarier.
Hvem går I til, når bålet brænder?
Hvordan gør man, hvis man bruger lærdom fra Palæstina? Hvad
med Somalia? Pakistan? Og Kina?
Med begge hænder fylder vi festligt vores tallerkener med
hinandens gengivelser, hukommelse og forfædres forståelser.
Jeg er rig i deres selskab og spiser mig mæt i hjerteprikkende historier.

ZAINAB NASRATI, 23 ÅR
FORMAND FOR ORDSKÆLV, POETRY SLAMMER
VANLØSE

KENNETH KRABAT, 57 ÅR
DIGTER OG OVERSÆTTER
KØBENHAVN Ø

De fleste dage synes jeg faktisk, at lockdown er dejligt. Jeg ved godt, at man ikke må sige det. Men nu skriver jeg det. Corona er forfærdeligt. Den hiver menneskeliv, drømme og psyke med sig i faldet. Den splitter familier og ulykken rækker langt udover sygdommen selv.

Men corona er også et pusterum. I hvert fald for mig.

Corona er tid uden FOMO. En tid hvor man ikke skal til pligt-fødselsdage. En tid hvor man har tid til at tænke. Til at gå ture. Til mig-tid. En tid uden den dårlige samvittighed, som normalt præger hverdagen, hvor jeg sjældent har tid til at se mine venner nok. Nu er jeg en god ven, hvis blot jeg ringer og tjekker op. Det kan jeg godt overskue. Så kan jeg tjekke op på flere venner dagligt og samtidig få ryddet op, motioneret og alt det der. Jeg kan gå tidligt i seng. Holde kontakten med de personer, som jeg elsker og savner og undgå dem, som normalt giver mig ondt i maven og dårlig selvtillid.

Jeg glæder mig til, at verden lukker op igen. Men nu, hvor alle sommerens rejser og festivaler alligevel er aflyst, kunne Danmark for min skyld godt holde lukket lidt endnu. Det er en tiltrængt pause. For mig.

Jeg banker mig selv i hovedet over at have det fint. Hvorfor er jeg ikke mere påvirket? Er det fordi, at jeg lever mit 'normale' liv forkert?

EPILOG

Da Danmark lukkede ned i foråret 2020, åbnede Ordskælv et fortællerum. På vores hjemmeside præsenterede vi Ordskælv Lockdown med disse ord:

LAD OS LAVE EN AFTALE! Når denne COVID-19 lockdown er ovre, går vi alle sammen ud og spiser en ekstra middag, ser en koncert, hyrer en freelancer til en fed opgave og giver bedstemor et kæmpe kys!

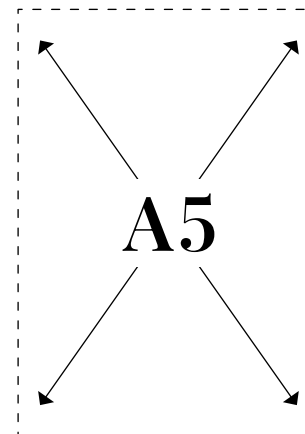
Men indtil da: Vask dine hænder, host i ærmet og lav en bog med os!

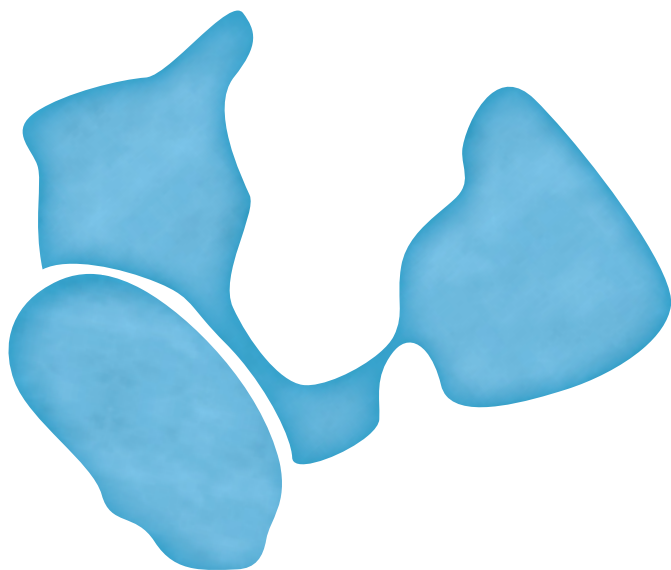
DET HER TOMRUM ER DIT

Hvad kan jeg fylde i det?

- Et vredt digt
- En solidarisk indkøbsseddel
- En smittende vittighed
- Et ensomt haiku
- En passioneret opsang
- ... du bestemmer!

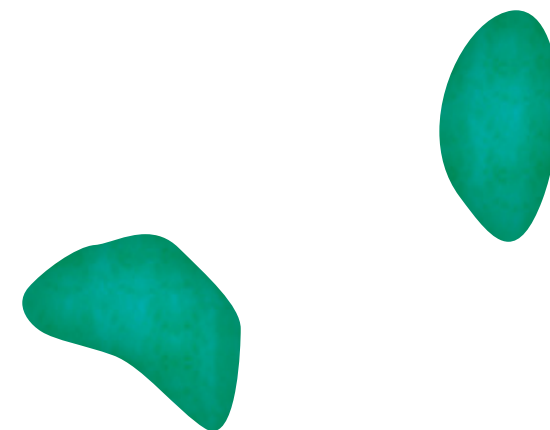

Denne udgivelse er samlingen af alle de bidrag, Ordskælv modtog, da Danmark var lukket ned fra den 13. marts til den 13. april 2020.

Sits here and see the World break Down.
The reality is over us
human being IS a part of Nature
Big surprise
and Nature is after US
we destroyed so many spicies
they screamed
we did not listen
now vira hits US
saying enough
cooperate or leave the planet. I – a human being want to stay...

Fight for climateplaning
stop smoking
eat healthy
share the space
See all Nature in functions.

HANNE CARLSEN, 66 ÅR
FOLKEPENSIONIST
KØBENHAVN NV

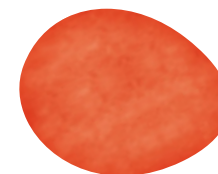
I dag er det Mettes fødselsdag
hurra hurra hurra
vi håber du en gave får
som du har ønsket dig i år
af Karl, Johan og Thit og et par stykker til

Corona går sin seje gang
oh fy oh fy oh føj
så derfor får du denne sang
så ses vi jo en anden gang
med Karl, Johan og Thit og et par stykker til

Der er så meget du vil nå
uha uha uha
at bage, sy og sætte løg
og du skal også lave spøg
med Karl, Johan og Thit og et par stykker til

Men når og hvis du holder fest
juhuu juhuu juhuu
så kommer vi og hylder dig
for du er bare super sej
som Karl, Johan og Thit og et par stykker til

Til slut vi siger mange tak
tik tak tik tak tik tak
du er jo ej som folk er flest
du er jo dig som du er bedst
som Karl Johan og Thit og et par stykker til

**SØREN KAAE, 68 ÅR
PENSIONERET BIBLIOTEKAR
ALBERTSLUND**